

1/2022

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Ctibor Košťál

VSVF, z. s.

4 Vyhodnocení činnosti za rok 2021

8 Plán akcí na rok 2022

OSOBNOST

10 Boguslaw Michnik

12 Miloš Nejezchleb

18 Standa Odvářka

20 Vladimír Skalický

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

22 Fotografie s příběhem

VÝROČÍ

27 Foma Bohemia spol. s r. o.

FOTOKLUBY

28 Čtvrtstoletí Spouště

29 Fotoklub Omega

POZVÁNÍ

31 CK - fotovíkend

SETKÁNÍ

32 Setkání v Polsku

33 Terezín

SOUTĚŽE

36 Premiéra

37 Národní soutěž fotografie 2023

39 Byli jsme ve Svitavách

41 Smíšené pocity

42 PRAHA FOTOGRAFICKÁ 2022

VÝSTAVY

46 Jiří Vacek

46 Lukáš Kroulík

47 Pavel Rejtar

48 Jan Saudek

49 Česko-polský fotografický rok 2022

51 Skrze Tebe vidím tebe

TÉMA

52 PROČ dírková komora

VZDĚLÁVÁNÍ

57 HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2023–2024

59 Inverzní vyvolávání černobílých negativních filmů

Fotoimpuls č. 1/2022

Vydává:

Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové,
příspěvková organizace

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením

východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii CUA Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

/ Boguslaw Michnik /

Pocta Zbigniewu Dłubakovi /

Fotografie na obálce strana 60

/ Standa Odvářka /

Vložená fotografie

/ Boguslaw Michnik /

Pocta Tadeusza Jazdzewskému /

Uzávěrka příštího čísla 2/2022 do 31. 10. 2022

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls

zasílejte na adresu:

CUA Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@cuahk.cz

<http://www.cuahk.cz>

Vychází za finančního příspěví

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 300 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

Kolik životů žiješ, tolikrát si člověkem?

Jistě mi dáte za pravdu, že jsou chvíle, kdy si naše hlavy (mozky) žijí vlastním, těžko ovlivnitelným životem. Bez ohledu na reálné okolní dění.

Celkem pravidelně se podílím na pořizování zejména potravinových nákupů. Musím říci, že mě to snad i baví. Je na co koukat, čas od času mezi regály potkáte známou tvář, prohodíte pár slov.

Umím nakupovat bez předem napsaného seznamu požadovaných produktů. Mám-li ho však, tak je můj pobyt v supermarketu mnohem rychlejší a tápání menší. Zejména, je-li napsán chronologicky, mapující logickou cestu od vstupu po pokladnu.

Není to tak dávno, co jsem s takovýmto ani ne moc hustě popsaným ústřížkem vyrazil do Lidlu. Ještě před tím mně ale manželka vše doma nahlas přečetla a přitom mě kontrolovala, zda ji dostatečně vnímám. Za 40 let manželství již vím, jak se při podobných konfrontacích tvářit. Letmým pohledem na několik dostatečně velkým písmem napsaných položek mé oči usoudily, že hlava může být v klidu a nemusí tedy opouštět dějovou linku věnovanou intenzivně připravované premiéře fotografické besedy. Ovoce, zelenina, kuřecí stehna, panenku 249,- Kč... Vyrázil jsem. Šlo to jako po másle. Nákupní košík se uspokojivě plnil. S ohledem na své duševní zdraví jsem již dávno přestal vnímat šílenou cenovou spirálu. Došlo na panenku. Cože? Tak malý kousek zřejmě kvalitního masa za tolik? Že bychom čekali, až to bude výrazně dražší a nákupem demonstrovali, jak se mají důchodci skvěle (no oni se ale vlastně skvěle mají).

S náznakem nevole a možná i polohlasným slovním doprovodem vybírám jeden z mnoha nevzhledných balíčků masa a jdu ke kase.

„Sehnal si všechno?“ Manželce předcítám ze zmačkaného lístku položku po položce a s uspokojením přikývují.

Protože nákup neobsahoval příliš mnoho produktů, uklidil jsem jej doma na svá místa sám. Napadlo mě, že bych si také přál mít tak dokonalého manžela, byl-li bych ženská...

„Prosím tě, co je tohle?“ ozvalo se po nějakém čase ze špazu.

„No přece ta panenka,“ odvětil jsem a nechápal naléhavost a nesmyslnost dotazu.

„Panenku!“

Aha. Úplně jsem zapomněl, že máme v rodině malou vnučku. Kdo měl ale tušit, že vepřová panenka bude stát na korunu stejně jako panenka mrkací...

Ptáte se, proč tohle píšu a co z toho vlastně plyne?

Když máte hlavu plnou plánů a dění kolem fotografií, neměl by vás nikdy podobný excés zaskočit, natož vést k unáhlenému rozhodnutí, že budete příště svého partnera lépe poslouchat...

Dobré světlo a dobrou chuť.

S úctou mnohdy duchem nepřítomný Ctibor Košťál

PS.: Panenka zatím skončila v mrazáku a správnou mrkačku jsem zakoupil na druhý pokus. Raději se ale jdu podívat do lednice, zda jsem to náhodou neprohodil. To víte, mám před Premiérou....

Vyhodnocení činnosti za rok 2021

VZDĚLÁVÁNÍ

Hradecká fotografická konzervatoř 2020-2022

HFK je odborný vzdělávací kurz. Jedná se o intenzivní studium v rozsahu tří výukových bloků (181 výukových hodin), organizovaný formou dálkového řízeného samostudia a zaměřený převážně na výtvarnou fotografii. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně. Z důvodu celostátní karantény se výuka neustále přerušovala, intenzivněji mohly lekce začít až v červnu 2021.

Ke studiu bylo přijato 20 posluchačů. Z důvodu lockdownových komplikací 3 posluchači museli studium ukončit (pracovní a zdravotní důvody).

Vedoucími pedagogy byli doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf a doc. MgA. Jaroslav Prokop, profesionální fotograf, kurátor výstav, grafik a vysokoškolský pedagog Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

Photoshop

2., 9., 16. a 23. února, 2., 9. a 16. března

Online kurz fotografické postprodukce

1) Převod fotek z RAWu, programy Lightroom, Camera Raw, Capture one. Seznámení s Photoshopem a představení nástrojů. Základní úpravy fotografií (úprava jasu, kontrastu, barev). Základní retuš pleti (frekvenční separace). Retuš prostředí – odstranění nežádoucích věcí, práce s pozorností diváka. Základní práce s barvami.

Efekty (déšť, sníh, lens flares atd.).

Lektor: Radovan Bartek – učitel ve škole Light Garden Academy – vede semináře fotografické postprodukce ve Photoshopu

Účast: 6 fotografů

Fotografování a právo

13. 5. online seminář

Obsah semináře: Jaké je právní postavení fotografa, tedy toho, kdo fotí? A těch, co jsou foceni? Jaký je mezi nimi vztah? A co focení jako forma obživy? Vykládán primárně z pozice autora – fotografa. Postavení fotografa – autorské právo. Postavení fotografovaných lidí či věcí. Právní vztahy při fotografování, práva a povinnosti fotografa – smlouvy o dílo, licenční smlouvy, fotobanky a další.

Lektor: Mgr. et BcA. Václav Hodonický

Připojeno bylo 21 fotografů.

Historické fotografické techniky

Kyanotypie – modrotisk; Van Dyke – sépiový tisk;

Slaný papír

29. května a 6. listopadu Fotokomora CUA Hradec Králové. Impuls připravil pro zájemce tematickou řadu historických fotografických technik. Jako první byl v roce 2012 seminář na téma Gumotisk. V letošním roce jsme navázali s technikou kyanotypie – modrotisku, Van Dyke – sépiového

tisku a slaných papírů. Cílem kurzu bylo provést zájemce o historické techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesů, které jsou již dávno zapomenuty, ale patří mezi skvosty výtvarných technik. Každý z absolventů by měl po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tyto techniky zvládnout. Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Účast: 14 fotografů

VII. setkání nadšenců fotoaparátu Flexaret

18. – 20. června

Exteriéry Hradec Králové a temná komora Impuls Hradec Králové.

Lektor: Petr Prejda a Vítězslav Krejčí

Počet účastníků: 25

Atmosféra divadelního festivalu

18.–25. června Exteriéry Hradec Králové a Impuls Hradec Králové.

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii. Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města Hradce Králové, ve foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci Regiony – mezinárodní divadelní festival Hradec Králové. Fotografování bylo individuální. V průběhu festivalu probíhaly konzultace s lektorem. Cílem semináře bylo naučit fotografy pracovat se zachycením momentální situace, která nejde zopakovat a je důležitá a klíčová pro ten daný okamžik, a to nejen při divadelním představení na jevišti, ale i při reakci diváků v hledišti i ulicích v průběhu celého festivalu.

Lektor: MgA. Radek Kalhous

Kallitypie

26. června Fotokomora CUA Hradec Králové

Praktický kurz ušlechtilého tisku fotografií.

Cílem kurzu bylo provést zájemce o kallitypii počátečními nástrahami a záludnostmi procesu. Každý z absolventů by měl po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tuto techniku zvládnout. Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Absolvovalo celkem: 7 fotografů (z důvodu kapacity fotokomory)

Černobílá fotografie:

7.–8. srpna Fotokomora CUA Hradec Králové

Cílem kurzu bylo naučit frekventanty fotografovat na negativní film a poté vyvolat film a zhotovit fotografie klasickým mokřým procesem ve fotokomoře.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě
Absolvovalo celkem: 6 fotografů (původně přihlášeno 9 zájemců – 3 omluveni z důvodu karantény)

Základy svícení ve studiu

3. 8. a 6. 9. Fotoateliér CUA Hradec Králové
Praktický seminář, jehož obsahem bylo představení světla a příslušenství, které se v ateliéru nachází, základní chápání světla a praktické zkoušení focení se všemi světly.
Lektor: Jan Novák – fotograf, lektor fotografie, studiový specialista FOMEI s. r. o. Hradec Králové
Účast: 28 fotografů

Fotografování pro mírně pokročilé

16. a 30. 9., 14. 10., 11. a 25. 11., 9. 12. Kurz volně navazoval na základy fotografování. Jeho obsahem bylo prohloubení dovedností s fotoaparátem, pochopení a smysluplné využití fotografických postupů, skladebných principů a kompozice při tvorbě obrazu. V návaznosti na teorii bylo zařazeno praktické ukázky a cvičení.
Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě
Přihlášeno: 10 fotografů

Dřevěné fotografování aneb velkoformátová fotografie

2. – 3. října Učebna Impuls, fotokomora Impuls a exteriéry města Hradec Králové
Práce s velkoformátovou kamerou – fotografický návrat o 100 let zpátky. Fotografická dílna, při níž měli frekvenci možnost pracovat s formáty od 6,5x9 cm do 24x30 cm. Vyzkoušeli si techniku, která byla vyrobena v některých případech v 19. století, a ochutnali staré řemeslo a techniku, se kterou pracovali Josef Sudek nebo František Drtikol. Součástí dílny byla práce s velkoformátovým negativem ve fotokomoře a zhotovení fotografických kontaktů.
Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava
Účast: 4 fotografové (původně přihlášeno 7 zájemců (3 omluveni z důvodu karantény)

Krajinářská fotografie

8. – 10. 10. České Švýcarsko
Praktický fotografický víkendový seminář. Fotografický víkend byl určen všem, kdo mají rádi fotografii. Cílem je poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa a cestovatele. Fotografický víkend je určen nejen pro zkušené fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.
Lektor: Ing. Ctibor Košťál
Přihlášeno: 26 fotografů

Strukáž

23. 10. Prostory CUA Hradec Králové
Oživení jednoduché fotografické techniky tzv. strukáže. Jedná se o výtvarnou činnost v podobě kresby, malování, obtiskování apod. pomocí fotochemických roztoků na ploše černobílého fotografického papíru. V této dílně

celý proces probíhá na světle, případně lze tuto techniku též kombinovat s postupy v temné komoře (kombinace s fotogramem, osvitem negativu apod.). Výsledek závisí do značné míry na náhodě a prakticky jej nelze identicky opakovat. Přínosem nemusí být pouze autentický prožitek z tvorby a následného překvapení, ale také myšlenková interpretace díla.

Lektor: Mgr. Vítězslav Krejčí
Účast: 9 zájemců

Olejetisk (Oilprint, Rawlinsoil)

3. a 4. 12. Fotokomora CUA Hradec Králové
Olejetisk byl další v řadě historických fotografických technik, které Impuls pro zájemce připravil. Kurz byl zaměřen na praktické zvládnutí staré fotografické techniky. Absolvent byl seznámen s teorií techniky a její zpracování do praktického procesu.
Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského
Účast: 7 fotografů

SOUTĚŽE A PŘEHLÍDKY

32. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2021

duben 2021: vyhlášení soutěže
30. září 2021: uzávěrka příjmu fotografií
6. října: zasedání poroty
15. listopadu 2021–14. ledna 2022 výstava vítězných fotografií v galerii Na Hradě Hradec Králové
20. listopadu: vernisáž
20. listopadu: předání cen vítězům a vyhodnocení soutěže
Premiéra je fotografická soutěž každoročně vyhlašovaná Impulsem Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové. Je určena pro všechny zájemce o fotografii a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány. Amatérská fotografie je jediný obor, ve kterém celostátní soutěži nepředchází okresní ani krajská kola. Ve východních Čechách proto soutěž Premiéra dává každoročně přehled o úrovni amatérské fotografie a ze soutěžních kolekcí pak vybíráme fotografie, ale hlavně autory, nejen pro regionální výstavu.
Kategorie A: Volná tvorba
Kategorie B: Protiklady
V letošním 32. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2021 bylo porotě předloženo 556 fotografií od 91 autorů, z čehož v kategorii A 475 fotografií od 66 autorů a v kategorii B 81 fotografií od 25 autorů.
Vernisáž výstavy a předávání cen oceněným fotografům proběhla 20. listopadu v Galerii Na Hradě v Hradci Králové za přítomnosti všech členů poroty.

6. Salon východočeské fotografie

Přehlídka nejlepších fotografií, které za poslední 3 roky na území bývalých východních Čech vznikly.

20. 11. 2021-16. 1. 2022 Muzeum východních Čech v Hradci Králové

6. Salonem východočeské fotografie 2021 jsme se pokusili zmapovat vývoj výtvarné fotografie ve východočeském regionu v posledních třech letech tohoto přelomového období fotografie. Důvodem pořádání Salonu byly požadavky z řad vyspělých fotoamatérů na uspořádání jakési vrcholové regionální přehlídky, kde by se mohli vymanit z letitého systému hodnocení fotosoutěží spojených s diktátem témat, formátů, počtů, adjustace atp. Oproti plánu se podařilo zrealizovat malou venkovní výstavu v podobě deseti velkoformátových fotografií 100 x 150 cm, které byly umístěny na Masarykově náměstí v Hradci Králové po celou dobu trvání výstavy. Připojili jsme se tak k výzvě kultury do ulic. Vlastně jsme se v době nejisté pandemické situace připravili i na možnost lockdownu (zavření výstavních prostor) a část fotografií vystavili na veřejném prostranství. Výstava zároveň sloužila jako pozvánka na výstavu do Muzea východních Čech.

Ze 75 zájemců o účast na 6. Salonu východočeské fotografie komise vybrala 28 účastníků.

Hosté salonu (držitelé prestižních fotografických cen) byli: Juračka Petr Jan, Pardubice; Kalhous Radek, Pardubice a Vojtěchovský Luděk, Pardubice. Základní idea Salonu při výběru autorů byla: všechna témata i postupy jsou povoleny, podmínkou je pouze kvalita fotografií.

Od 20. listopadu 2021 do 16. ledna 2022 se v Muzeu východních Čech v Hradci Králové představilo 31 autorů se 179 fotografiemi. Salon zhlédlo 2741 platících návštěvníků + 180 účastníků vernisáže.

Vernisáž 6. ročníku Salonu východočeské fotografie proběhla v sobotu 20. listopadu 2021 v Muzeu východních Čech v Hradci Králové za přítomnosti cca 180 návštěvníků, kteří prošli přes přísnou kontrolu čteček teček.

V kulturním programu vystoupila skupina Jinotaj a úvodního slova se ujali Mgr. Vítězslav Krejčí a Ing. Ctibor Košťál.

Prohlídka výstavy byla nafilmována a je ke zhlédnutí na [www.stránkách Centra uměleckých aktivit](http://www.stránkách.Centra.umeleckých.aktivit).

SOUTĚŽE A PŘEHLÍDKY VE SPOLUPRÁCI

41. NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2021 (NSAVF)

Zastoupením Jany Neugebauerové, pracovnice Centra uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové, MVDr. Rudolfa Němečka a Vladimíra Skalického (členy odborné rady pro fotografii Centra uměleckých aktivit Hradec Králové) v odborné radě pro fotografii při ARTAMA Praha máme podíl na znění statutu, vyhlášení a propagaci 41.ročníku soutěže. Porota NSAVF hodnotila ve Svitavách celkem 576 snímků od 168 fotografů a 3 kolektivů.

Spolupráce na celostátních akcích se uskutečňuje na

základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

VÝSTAVNÍ ČINNOST

V roce 2021 bylo naplánováno 35 výstav, z čehož se uskutečnilo ve výstavních prostorách v Hradci Králové 28 výstav. 7 výstav se neuskutečnilo z důvodu celostátní karantény. Na výběru autorů pro výstavy se podílí odborná rada pro fotografii, která pracuje při CUA Hradec Králové.

EDIČNÍ A PUBLIKAČNÍ ČINNOST

FOTOIMPULS

Neprodejný zpravodaj v nákladu 300 kusů. V roce 2021 vyšla 2 čísla ve formátu A4 a v rozsahu 56 stran v černo-bílém provedení. V době rychlého internetu však náš zpravodaj už zcela opustil svou roli aktuálně informativní: díky e-mailu a sociálním sítím, internetovým časopisům a jejich newsletterům je možné doručit aktuální informace téměř okamžitě (od roku 2012 je Fotoimpuls zveřejňován i v elektronické podobě na [www.stránkách Impulsu](http://www.stránkách.Impulsu)). Ale přesto dokumentační funkce tištěného zpravodaje má svůj smysl. I tištěný Fotoimpuls zachycuje a zveřejňuje vše důležité, co se ve fotografickém životě hlavně ve východočeském regionu děje, základní informace o vzdělávacích akcích, soutěžích, výstavách, fotoklubech, mapových okruzích, zajímavých fotografech aj. Je to vlastně podrobná orientace ve východočeském amatérském fotografickém životě s přesahy do celostátního fotografického dění. Fotoimpuls se věnuje nejen amatérským východočeským fotografům, ale všimá si i přátel, kolegů a spolupracovníků, kteří dosáhli nějakého významného úspěchu, jubilea či ocenění, např. Čestné členství VSVF či Cenou Ministra kultury. Jsme přesvědčení, že Fotoimpuls přispívá i k většímu povědomí našeho společenství. Což je samo o sobě třeba. Mnozí mladí už ani netuší, k čemu byly, jsou a měly by být spolky... Funkci dokumentační, ale i tu společenskou, sjednocovací, spolkovou plníme na stránkách Fotoimpulsu i nadále.

Katalog Premiéra 2021

32. ročník fotografické soutěže

V roce 2021 jsme vydali barevný katalog vítězných fotografií 32. ročníku Premiéra 2021 ve formátu A4 v rozsahu 28 stran a nákladem 300 kusů.

Katalog 6. Salon východočeské fotografie

V roce 2021 jsme vydali barevný katalog všech vystavujících autorů 6. Salonu východočeské fotografie v atypickém čtvercovém formátu v rozsahu 68 stran a nákladem 300 kusů.●

Usnesení

27. valné hromady Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

Se sídlem Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

konané dne 26.3.2022

na Krajském úřadu Královéhradeckého kraje, Pivovarské náměstí 1245,
Hradec Králové, sál Albrechta z Valdštejna

Valná hromada:

1. schvaluje

a) Program valné hromady

b) Mandátovou komisi ve složení:

Eva Stanovská, Lenka Židová a Jana Čížková

- Návrhovou komisi ve složení: Jana Neugebauerová,
Rudolf Němeček a Vítězslav Krejčí

- Volební komisi ve složení: Ctibor Košťál, Petr Beran
a Vladimír Skalický

c) Členy rady Volného sdružení východočeských fotografů
na období let 2022–2026

PaedDr. Milan Báča ze Svitav, Petr Beran z Chrudimi, Jana
Čížková z Náchoda, Vladimír Damašek z Rychnova nad
Kněžnou, Radek Homola z Vrbové Lhoty, Ing. Ctibor Košťál
z Trutnova, Eva Kovářová z Ústí nad Orlicí, Mgr. Vítězslav
Krejčí z Hradce Králové, Jana Neugebauerová z Hradce
Králové, MVDr. Rudolf Němeček z Nového Města nad

Metují, Vladimír Skalický z Lanškrouna, Ing. Eva Stanovská
z Dřenic a Lenka Židová z Broumova.

d) Členy kontrolní komise Volného sdružení

východočeských fotografů na období let 2022–2026

Karel Bauer z Hradce Králové, Ing. Jiří Čečka z Vysoké nad
Labem a Libor Němec z Pardubic.

e) Čestné členství VSVF Hradec Králové, z. s. Bogusława
Michnika z Polska

2. bere na vědomí

1. Výroční zprávu předsedy VSVF, Hradec Králové, z. s.
Vítězslava Krejčího o činnosti VSVF Hradec Králové, z. s.
za rok 2021.

2. Zprávu hospodářky Jany Neugebauerové o hospodaření
VSVF Hradec Králové, z. s. za rok 2021

3. Zprávu předsedy revizní komise Jiřího Čečky o revizi
účetnictví VSVF Hradec Králové, z. s. za rok 2021 ze dne
25. 2. 2022

4. Plán práce VSVF Hradec Králové z. s. na rok 2022
předložený Janou Neugebauerovou, členkou rady VSVF
Hradec Králové, z. s.

5. ukládá

Radě VSVF Hradec Králové, z. s. zapsat změny do
spolkového rejstříku u Krajského soudu.●

Vypracovala: Jana Neugebauerová dne 26. 3. 2021

Zpráva o hospodaření volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. za rok 2021

K 31. 12. 2021 mělo VSVF 138 členů. Výše členského příspěvku byla 200,- Kč.

Příjmy:

- členské příspěvky za rok 2016	200,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2017	200,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2018	400,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2019	1 400,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2020	1 800,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2021	11 200,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2022	1 400,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2023	200,00 Kč
- členské příspěvky za rok 2024	200,00 Kč

příjmy celkem 17.000,00 Kč

Výdaje:

- cestovné	1 074,00 Kč
- ceny Premiéra	6 000,00 Kč
- ostatní režijní výdaje	1 677,00 Kč
- Salon Východočeské fotografie	19 891,52 Kč
výdaje celkem	28 642,52 Kč

Plán akcí na rok 2022

5. února **KALLITYPIE**

31. 1. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

19. března **GUMOTISK**

13. 3. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

26. března **BESEDA S LIBOREM TEPLÝM** Profesionální fotograf z Brna

2. dubna **HISTORICKÉ TECHNIKY**

27. 3. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilých historických tisků.

Kyanotypie – modrotisk, Van Dyke - sépiový tisk a Slané papíry.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

23. dubna **GUMOTISK**

13. 3. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

13.-15. května **IKONOGRRAFIE KRAJINY**

Víkendový praktický fotografický seminář

Lektor: doc. MgA. Jaroslav Prokop, profesionální fotograf

Místo konání: Slavonice

20.-21. května **OLEJOTISK**

13. 5. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

4.-5. června **VELKOFORMÁTOVÁ FOTOGRAFIE**

27. 5. uzávěrka přihlášek: DŘEVĚNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ - práce s velkoformátovou kamerou fotografický návrat o 100 let zpátky.

Praktický fotografický kurz

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora a fotografický ateliér CUA Impuls Hradec Králové a exteriéry města Hradec Králové.

23.-30. června **ATMOSFÉRA DIVADELNÍHO FESTIVALU**

25. 5. uzávěrka přihlášek: Praktický fotografický kurz v rámci 27. mezinárodního divadelního festivalu Regiony 2022.

Lektor Viktor Kronbauer, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: divadla exteriéry města Hradec Králové.

DÍRKOVÁ KOMORA

Praktická dílna: výroba dírkové komory, fotografování s vlastně vyrobenou dírkovou komorou, vyvolání v temné komoře a závěrečná výstava fotografií.

15. září **GUMOTISK**

12. 9. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

STRUKÁŽ

Praktická dílna – pokračování základního kurzu této výtvarné techniky. Lektor Mgr. Vítězslav Krejčí

5. listopadu **KYANOTYPIE JINAK**

2. 11. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku na jiné materiály než na papír (látka, dřevo...)

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

27.-29. října **KRAJINÁŘSKÁ FOTOGRAFIE**

Víkendový praktický fotografický seminář

Lektor Ctibor Košťál, profesionální fotograf

Místo konání: okolí Warndsdorfu

33. ROČNÍK FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE PREMIÉRA

Premiéra je fotografická soutěž určená pro fotografy amatéry a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány.

Vernisáž vítězných a dalších vybraných fotografií v Galerii Na Hradě Hradec Králové ve středu 16. 11.

Předání cen vítězům a rozborový seminář v sobotu 26. 11. na Krajském úřadu Královéhradeckého kraje.

3. prosince **KALLITYPIE**

30. 11. uzávěrka přihlášek: Praktický kurz ušlechtilého historického tisku.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: fotokomora CUA Impuls Hradec Králové.

CELOROČNĚ

VÝSTAVY FOTOGRAFIÍ

Výstavní síně v Infocentru Hradec Králové, knihovny města apod. Cílem je nejen představit veřejnosti současné trendy ve fotografii, ale umožnit amatérským fotografům prezentaci tvorby na veřejnosti. Na rok 2022 připravujeme 15 výstav v Hradci Králové a další výstavy v regionu východních Čech.

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ

Intenzivní dlouhodobý kurz zaměřený na výtvarnou fotografii.

Termíny: 15. 1., 12. 2., 12. 3., 9. 4., 14. 5. 11. 6., 10. 9., 8. 10., 12. 11., 10. 12.

Lektor: doc. MgA. Jaroslav Prokop a MgA. Adam Kencki

ZÁKLADY FOTOGRAFOVÁNÍ

Kurz pro všechny, kteří chtějí změnit své fotografování z nahodilého zachycení svého okolí k začátku cílevědomé tvorby.

Termíny: 20. 1., 3. a 17. 2., 3., 17. a 31. 3, 14. a 28. 4., 12. a 26.5.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: CUA Impuls Hradec Králové.

FOTOGRAFOVÁNÍ PRO MÍRNĚ POKROČILÉ

Praktický kurz fotografování, který volně navazuje na kurz základů fotografování.

Termíny: 15. a 29. 9., 13. a 27. 10, 10. a 23. 11., 8. a 22. 12.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava.

Místo konání: Fotoateliér Impuls Hradec Králové

ZÁKLADY SVÍCENÍ V ATELIÉRU

Kurz zaměřený na praktické používání ateliérového vybavení.

Navazující kurzy ateliérového svícení portrétu, aktu, zátiží.

Ve spolupráci s FOMEI s. r. o. Hradec Králové

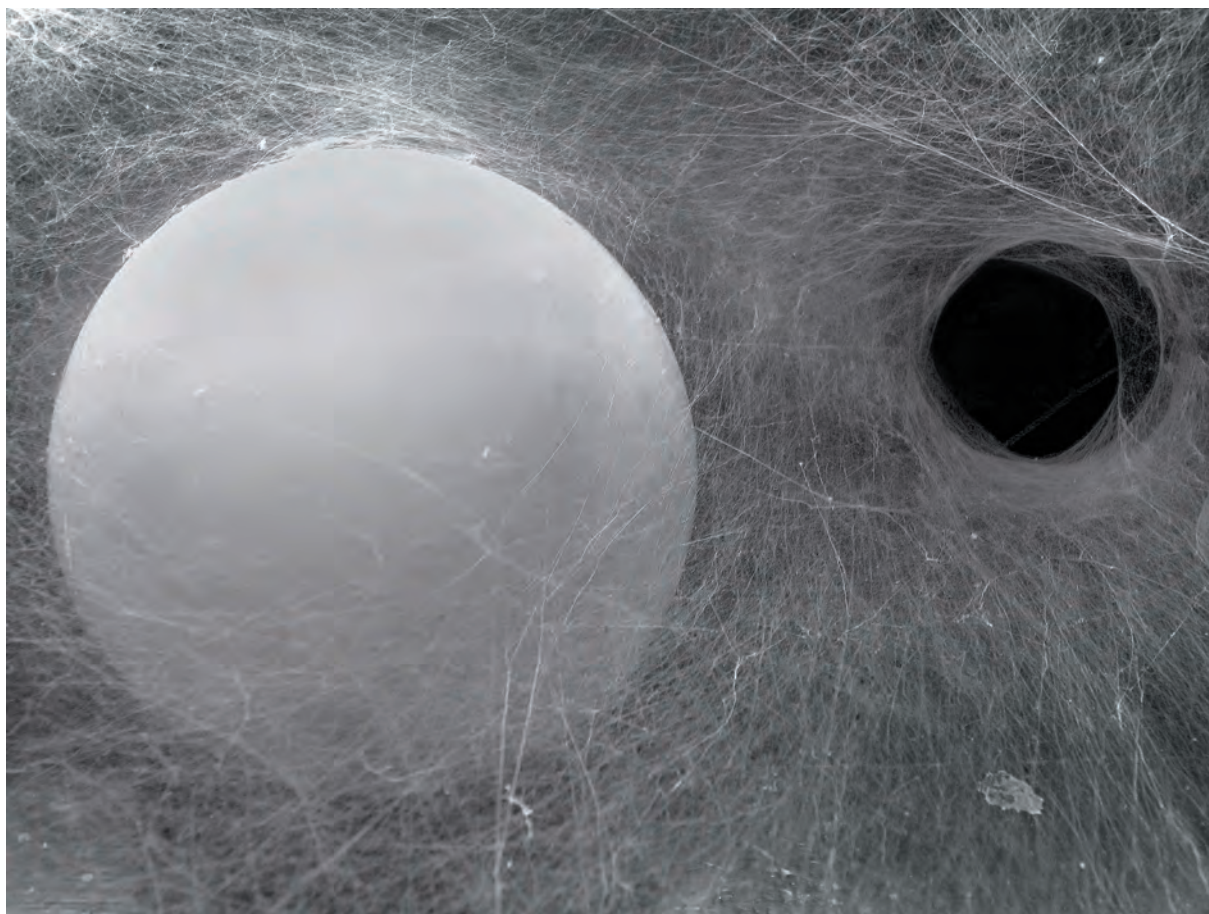
FOTOIMPULS

Oborový zpravodaj vydáváme od roku 1995, zaznamenáváme v něm dění v oboru amatérské fotografie v regionu i mimo něj. Informuje fotografy amatéry i další zájemce nejen o připravovaných akcích, ale zveřejňujeme i hodnocení akcí již uskutečněných. Vychází 2x ročně v nákladu 300 kusů. ●

Boguslaw Michnik

čestný člen

Volného sdružení východočeských fotografů

/ BOGUSLAW MICHNIK / Z CYKLU OTISK /

Narozený 29. 12. 1945 ve vesničce Ulinia v okolí Leby, kde se usídlili jeho rodiče po návratu z nucených prací v Německu. Do základní školy chodil v Sezenurzu. V jeho 14 letech se rodina odstěhovala do Země Klodzké do Dzikowca. Boguslaw Michnik studoval na Pedagogickém Liceu v Klodzku. Po jeho absolvování v roce 1965 nastoupil do Okresního kulturního střediska v Klodzku.

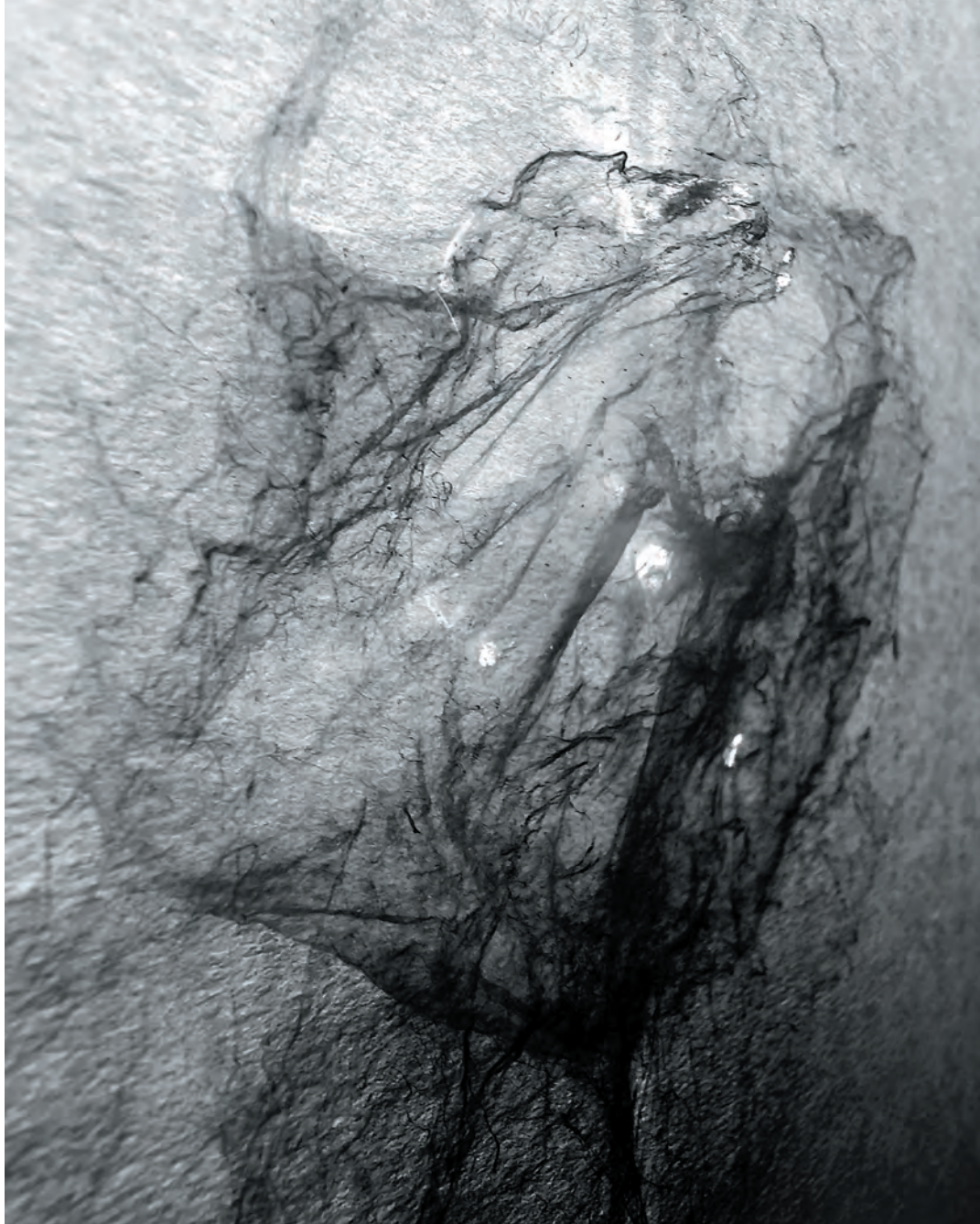
Poezií debutoval ještě v maturitní třídě. Jeho dvě básnické sbírky vyšly v časopise Odra a měsíčníku Náš klub. Lze konstatovat, že osmdesátá léta byla ve znamení poezie, která se prolнула do nové formy – vizuální poezie.

Zofie Gebhard napsala: „Ten, kdo píše básně, přenáší podvědomě stigma poezie také na své další tvůrčí aktivity, pokud nějaké vyvíjí. Básník Boguslaw Michnik fotografuje svět, jako by o něm psal báseň, jemnou, zahleděnou, zadumanou. Kompozice vytvořené ze země a vzduchu, z mizejících stop, pomíjivých věcí – takové jsou tyto fotografie, tyto lyrické reflexe, jak se na lyriku sluší – nedopovězené, protože vyřčené náznakově, lapidárně, úsporně. Přičemž v úvahu je bráno každé slovo a jeho obsah, je zváženo každý znak a jeho sdělení.“

Ten, kdo píše básně, ví, že v básni musí být místo pro autora i pro čtenáře. A Když pak fotografuje, přenáší toto poznání z básně do obrazu. Avšak činí to Boguslaw Michnik skutečně jen podvědomě?“

Boguslaw Michnik, fotograf a básník, autor sedmi básnických sbírek. Je členem Svazu polských umělců a fotografů. Ve svých fotografických cyklech používá části skutečnosti, podobně jako ve verších slova. Vytváří tak nové spojení reality a metafor ve výsledný celek. Potenciál jeho fotografií tkví ve schopnostech kultivace tvůrčí myšlenky s rozehráním variabilních možností, jež skýtá propojení pocitů a obrazotvornosti s všednodenní realitou.

Boguslaw Michnik, básník, fotograf, kulturní animátor. Autor několika desítek výstav konkrétní poezie a fotografií. Spoluautor mnoha uměleckých projektů. Svoje díla prezentoval v Evropě, Jižní Americe, Asii a Africe. Držitel několika cen za uměleckou a společenskou činnost. Dvakrát byl vyznamenán Zlatým zaslужným křížem. V roce 2003 obdržel odznak od Ministerstva kultury za zásluhy pro polskou kulturu. Jeho díla se nacházejí ve sbírkách

Muzea umění v Lodži, Muzea současného umění ve Vratislavi a v soukromých sbírkách v České republice, Německu a Japonsku.

V roce 1989 inicioval Ladislav Hartman navázání kontaktu s fotografy z Klodzka a po domluvě začala spolupráce, která je dodnes. V té době probíhala soutěž Ratibořický mapový okruh pouze mezi českými fotokluby a od roku 1990 se stal okruh mezinárodní. Na něj se navázaly i výměnné výstavy fotografií jak individuální, tak klubové. Nedílná součást je i vzájemná účast na vzdělávacích akcích a participace českých autorů na fotografických akcích.

Spolupráce s prof. Jerzy Olekem dala podnět k realizaci Labyrintu, což je mezinárodní projekt, ve kterém se scházejí svými díly umělci starší generace a mladí autoři z uměleckých škol. Výstavy probíhaly nejenom v galeriích, ale i v půdních prostorách kulturního střediska, garážích či v exteriéru. První Labyrint se uskutečnil v Klodzku v pevnosti, poté následovalo deset Labyrintů v Klodzku, dvanáct jich bylo realizováno v polské Slubici a souběžně v německém Frankfurtu nad Odrou.

Spolu s prof. Jerzy Olekem se velkou měrou podílel na

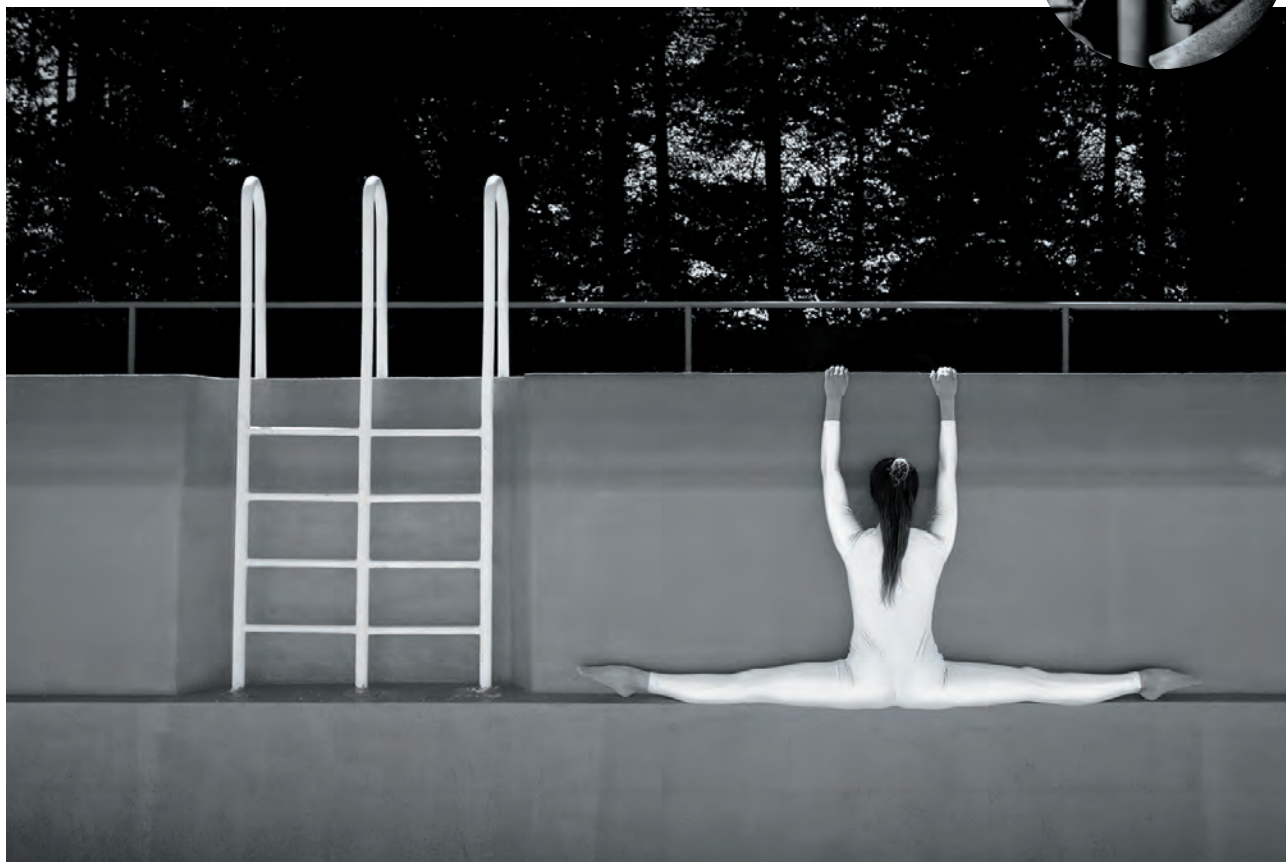
projektu – mezinárodní fotografické výstavě na téma „Vidět sebe“. Projekt spočíval v tom, že fotografové z ČR, Polska a SRN předložili pět fotografií, z nichž byla vybrána pouze jedna fotografie od autora a zařazena do výstavní kolekce. Projekt zahájila výstava v Novém Městě nad Metují a postupně se kolekce vystavovala v Klodzku, Berlíně a rozšiřovala se o díla autorů z Rumunska, Španělska, Mexika, Maďarska i Japonska, kde následně byly realizovány výstavy.

Boguslaw Michnik, animátor kulturního dění, vedl 27 let Kulturní středisko v Klodzku. Organizoval varhanní, kytarové i divadelní festivaly, polsko-české dny kultury, bývá členem porot fotografických soutěží v České republice. Z autorských výstav cyklus „Malé obrazy“ prezentoval v Malé galerii v Náchodě, cyklus Erosarium v Pardubicích a na Kladně, cyklus „Otisk“ v Novém Městě nad Metují. Pravidelně vystavuje na skupinových výstavách i s autory z České republiky.●

Pro Fotoimpuls Rudolf Němeček
26. 3. 2022

Miloš Nejezchleb

„Na prodej je úplně všechno.“

/ ZE SÉRIE WARM UP /

Fotografie Miloše Nejezchleba od Brna jsem poprvé uviděl v nějakém časopise před hodnou dobou. Okamžitě mne zaujal jeho přístup ke zpracování témat, přípravě všeho, co na svých fotografiích zachycuje. Jeho obrázky jsou barevné. Tak zajímavě barevné. Sladěné pozadí s ustrojením modelů. Výběr zajímavých míst jako kulis pro Milošovy scény. Práce s barevným akcentem. V roce 2021, kdy se fotografové opětovně sjeli do Blatné na fotofestival Kamily Berndorfové, měl Miloš svoji prezentaci v kulturní kavárně U Šulců. Velkoplošné fotografie zavěšené na stěnách kavárny i přilehlého průjezdu, kde lze posedět s přáteli nad dobrým jídlem i pitím.

Miloš zde představil své práce na projektu „Měsíc na prodej“.

Slovo dalo slovo, a tak jsme se dohodli na společném setkání, kde bych Miloše vyzpovídal, jak vnímá fotografii svoji i ostatní.

A jak to tak bývá, čas plyne a já nenašel dostatek času za Milošem zajet a několik otázek mu položit osobně. Tak nás zachránily dráty, po kterých jsem své otázky poslal, a Miloš na ně ochotně odpověděl.

/ ZE SÉRIE PURE LOVE /

Získal jsi cenu Fine Art Photography Awards za rok 2021 v kategorii profesionálů. Co pro Tebe toto ocenění znamená?

Byla to první soutěž, kde jsem se stal vítězem celkovým, moc mě to překvapilo a moc potěšilo. I když to není nic zásadního, tak jsem se mohl pyšnit titulem Fine Art Photographer of the year, takže moje ego si chvíli hovělo.

Četl jsem krátký popis Tvé vítězné kolekce „Měsíc na prodej“. Píše se v něm o zpracování tématu „lidské spotřeby“. Přiznám se, že ty fotografie vnímám jinak. Jak se na zobrazené téma díváš Ty jako autor?

Dlouhodobě mě zajímá téma konzumu a dilema, které v sobě řešíme. Neustále zvyšování životní úrovně pohání konzum a devastuje planetu. Na prodej je úplně všechno a většina z toho jsou věci, které ve skutečnosti nepotřebujeme, nebo potřebujeme pár měsíců a pak se jich zbavujeme. Je mi jasné, že tohle v těch fotkách nikdo nenajde, ale je to moje osobní imaginace. V sérii jsou dominantní kulaté lustry a míče, které mají symbolizovat měsíce, a název poukazuje na absurditu, že na prodej je cokoli, jakýkoli nesmysl, tak proč ne měsíc?

Jak jsi s cenou naložil?

Cena byly peníze a investoval jsem je do dalšího focení.

Jak jsou pro Tebe ocenění důležitá?

Na začátku byla moc. Dodávala mi sebevědomí a dostával jsem zpětnou vazbu, co je dobré a co se nechytlo. Postupem času, jak jich přibývalo, už to pochopitelně беру více pragmaticky. Celkově mi ale úspěchy v prestižnějších soutěžích pomáhají, aby byly moje fotky vidět. Otevřely mi často cestu do galerií a k novým komunitám.

Jakého ocenění si ale vážíš nejvíce?

Tuto otázku už jsem párkrát dostal a vlastně nedokážu přesně odpovědět. Největší radost jsem měl ale z vítězství v Czech Press Photo. Sice to je jen lokální soutěž, ale je to soutěž, ke které jsem od malička vzhlížel, a držet v ruce první cenu pro mě bylo něco, čemu jsem nemohl uvěřit. Už vzhledem k tomu, že uměleckou fotku jsem v té době dělal teprve 2 roky.

A teď z jiného konce.

/ ZE SÉRIE LAST FLOWERS FOR YOU /

/ ZE SÉRIE ALOPECIE /

/ ZE SÉRIE „STRONGER“/

Líbí se mi Tvé logo, kterým se prezentuješ na svých stránkách. Předpokládám, že sis ho vytvořil sám. Jaké máš v tomto oboru vzdělání?

Nevytvořil, svěřil jsem se do rukou profíka – Honzy Richtera – a dobře jsem udělal. Myslím, že se mu povedlo.

Jsi profesionální fotograf nebo fotograf ze záliby? Čím se živíš?

Moje hlavní povolání je manažer v oblasti HR a Operations. Někdy jsem přemítal, jestli se žít komerční fotkou, a v roce 2018 jsem se rozhodl, že pokud mě bude fotka někdy žít, tak jediná ta umělecká. Zatím to má dobrý směr a každým rokem mi příjmy z prodeje fotek rostou, tak uvidíme.

Jsou Tvé obrázky určeny k prodeji, nebo se jedná o volnou tvorbu bez nároku na zpeněžení?

Ano, jsou k prodeji. Prodávám jak přímo, tak prostřednictvím galerií.

Máš již nějakou svoji autorskou knihu? Pokud ne, plánuješ ji? A bude někde k dispozici?

Nemám. Měl jsem dvě nabídky od dvou nakladatelství, ale mám pocit, že je ještě brzy. Chci mít za sebou více tvorby, než vydám první knihu.

Setkali jsme se na Fotofestivalu v Blatné, kde jsi vystavoval v rámci hlavních výstav. Jak ses tam dostal?

Znal jsi Kamilu Berndorfovou i před Blatnou?

Přiznám se, že neznal. Jednoho dne mi zazvonil telefon a na druhém konci byla Kamila. Jsem moc rád, že jsem ji měl možnost poznat, a jsem moc rád, že jsem měl možnost okusit atmosféru blatenského festivalu.

Jak se Ti v Blatné líbilo?

Moc.

Tvé fotografie jsou jiné pečlivou přípravou, vytvářenými scénami, výběrem modelů a oblečení. Kde bereš náměty na tuto inscenovanou fotografii?

Vlastně všude. Inspirací je všude kolem strašně moc a v hlavě mám neskutečné množství myšlenek a nápadů, jen mi někdy vážně realizace.

Jak je náročná příprava na focení? Kde hledáš partnery k focení?

To záleží na náročnosti projektu. Obvykle mi to trvá půl roku, než dám dohromady vše, co potřebuji, a domluví se lidi na kýžený termín. Mám kolem sebe pár kamarádů a spolupracovníků, kterými se obklopuji. Podobně je to u modelů a modelek, rád spolupracuji opakovaně

/ ZE SÉRIE „ICE CREAM“/

s lidmi, na které je spoleh, a často taky pracuji s různými komunitami, které něco spojuje.

Jaký máš „odpad“ (vnímáno obrazně)?

Docela velký. Fotím stylem, že nafotím na místě několik scén podle připravených storyboardů a až u počítače následně vybírám jen ty, které mi přijdou nejsilnější.

Za každou fotografii je nějaký příběh, nějaké vyprávění.

Jaké máš odezvy od diváků, jak Tvé fotografie vnímají oni?

Ti, kdo najdou čas přečíst i popis, reagují většinou velmi pozitivně. Toho si velmi cením. Myslím to, že někdo najde čas přečíst i ten popis.

Je vidět, že pracuješ v sériích a cyklech. Je to práce krátkodobá na zpracování jednoho námětu, nebo se k tématům vracíš a doplňuješ?

Mám dva cykly, ke kterým se vracím. Jeden se věnuje lidem, kteří prošli něčím těžkým, co je v životě v konečném důsledku posílilo, a druhý se věnuje lidem, kteří nějakým způsobem (pozitivním a v mém vidění) vybočují z řady.

Proč tvoříš tak, jak tvoříš?

Protože mě to naplňuje, rád vytvářím výtvarné fotky pomocí lidských postav a baví mě do nich vkládat obsah na pozadí.

Co Ti fotografie dává?

Terapii, uvolnění, možnost tvořit a zhmotnit moje imaginace do něčeho hmatatelného.

Čeho si na fotografii vážíš nejvíc.

Pestrosti. Potkávání různých světů a žánrů, stejně jako zcela odlišných lidí zastřešených pod jedním společným jmenovatelem, kterým je fenomén dnešní doby – fotka.

Máš před sebou další projekty, další plány? Můžeš lehce naznačit?

Ano. Mám letos v plánu 3 projekty a jeden, ten největší, už v červnu. Bude to s komunitou mladých lidí, které spojuje jeden handicap, a bude to na moc krásném místě. Snad to bude venku už během léta. •

Děkuji za tento krátký, ale zajímavý rozhovor po drátech.

Vladimír Skalický Lanškroun a Miloš Nejezchleb od Brna

Standa Odvářka

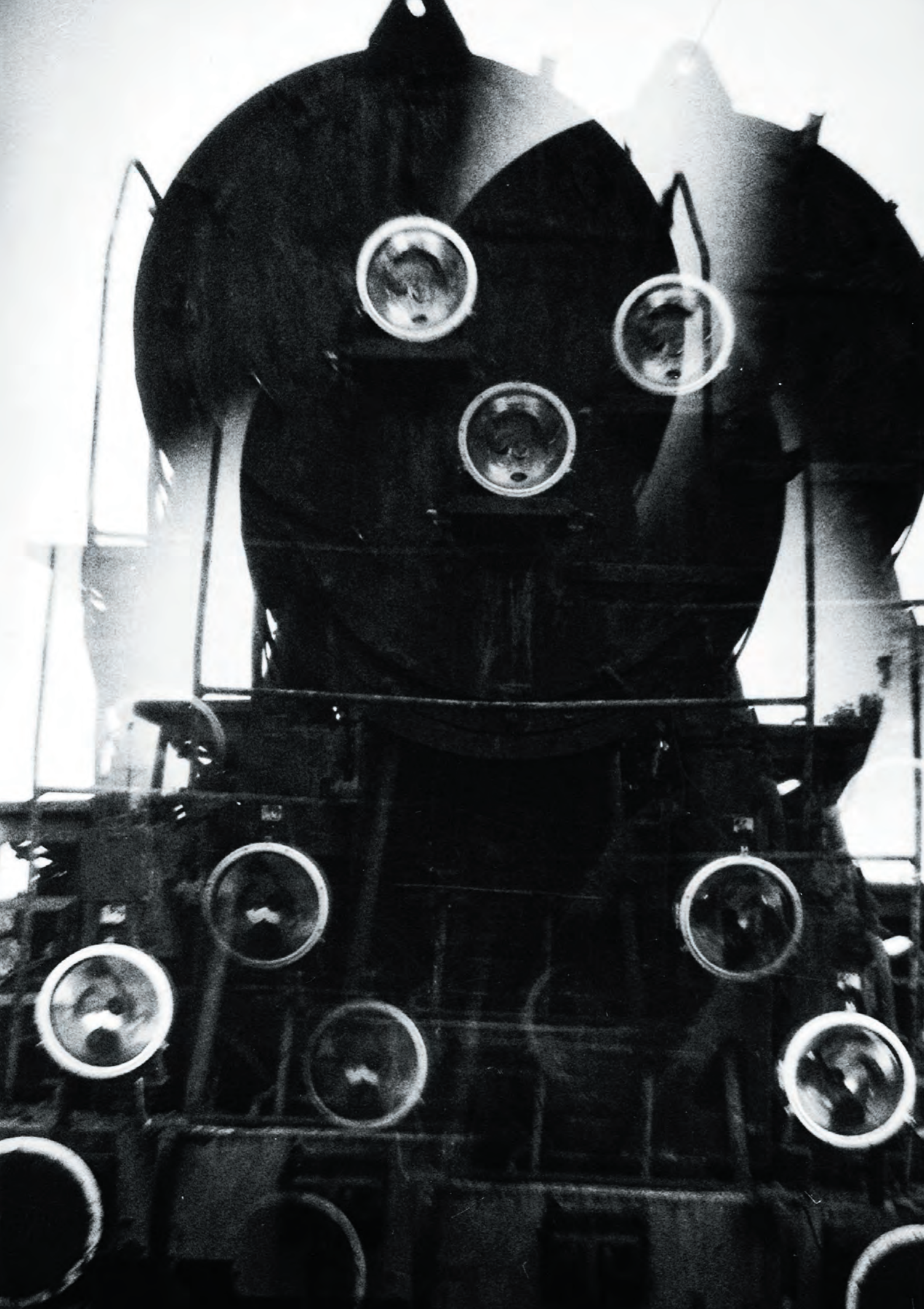
Standa Odvářka, příma fotograf z Poličky, slavil významné životní výročí. Raději nebudeme říkat kolikáté, první sedmička na začátku už je věk úctyhodný. Jak jinak by fotograf slavil než fotografickou výstavou. Sešli jsme se 4. února 2022 v Infocentru v Hradci Králové, abychom si prohlédli Standovy skvělé fotografie. Žádný digitál, poctivá klasika. Vývojka a ustalovač jsou jeho nejlepšími kamarády.

Nejoblíbenějším Standovým fotoaparátem je panoramic-ký Noblex na svitkový film. Fotografie mají své neopakovatelné kouzlo. Stejně tak jako snímky z dírkové komory, která je Standovým dalším oblíbeným „přístrojem“. S oběma

přístroji vyráží zejména do přírody, oblíbenými místy jsou například choltický park, skutečské lomy, park v Heřmanově Městci a pochopitelně okolí Poličky. Rád se účastní i fotografických akcí v Polsku, kde našel spřízněné analogové duše.

Standovi nejsou cizí ani historické techniky, snaží se je ovládnout. A co víc, nepohrdá ani digitální technikou a čile experimentuje.●

Stando, přejeme ti hodně zdraví a spoustu krásných obrázků.

Cena Ministra kultury za neprofesionální umění v oblasti audiovizuálních a výtvarných aktivit počtvrté ve východních Čechách.

Za celoživotní činnost v oblasti amatérské fotografie obdržel toto ocenění po Rudolfu Němečkovi z Nového Města nad Metují, Janě Neugebauerové z Hradce Králové a Vítězslavu Krejčím z Hradce Králové Vláda Skalický z Lanškrouna.

Vladimír Skalický

Narozen 11. 8. 1961 v Lanškrouně, ženatý, synové Jan, Jakub a Vladimír, bytem Lanškroun, Petra Bezruče 440.

Vystudoval Střední zemědělskou technickou školu obor pěstitel, chovatel v Lanškrouně. Na pozici zootechnika v JZD Žichlínek pracoval 12 let. Nyní je zaměstnán jako světelný konzultant u Firmy EFOS (EFektivní OSvětlování s. r. o.)

K fotografování Vladimíra přivedli děda a otec, kteří dokumentovali významné rodinné události. Kouzlo temné komory učarovalo i Vladimírovi, kterému bylo v té době 11 let. O vážnějším přístupu k fotografii lze mluvit až v době studií střední školy a na vojně, kde mimo dokumentární fotografie vznikaly i fotografie výtvarného zaměření. Po absolvování vojenské prezenční služby se v roce 1982 vrací do Lanškrouna a probouzí se v něm organizační duch. Obklopuje se lidmi stejného zájmu a aktivně pracuje ve fotokroužku v Lanškrouně.

V roce 1984 otevřelo Okresní kulturní středisko v Ústí nad Orlicí okresní fotografickou školu, kterou Vladimír Skalický úspěšně dokončil. Zde poznal fotografy, své učitele fotografie, Karla Šillera, Jiřího Kočího, Alexandra Štorka a další, kteří se stali jeho vzory v přístupu k fotografii. To již pracoval v poradním sboru u Okresního kulturního střediska v Ústí nad Orlicí a ve spolupráci s kolegy fotografy pomáhal organizovat okresní soutěže a Orlický mapový okruh.

Když Krajské kulturní středisko v Hradci Králové otevřelo Lidovou konzervatoř obor výtvarné fotografie, přihlásil se v roce 1985 Vladimír Skalický ke studiu na této konzervatoři. Pod vedením prof. Jána Šmoka studium úspěšně dokončil v roce 1987 absolventskou fotografickou knihou s tématem výtvarných fotografií Lanškrouna.

Týž rok přebírá vedení ve fotokroužku SKP Lanškroun. Aktivizuje k činnosti členskou základnu a každý měsíc vyhlašuje klubové soutěže. Členové fotoklubu pod vedením Vladimíra Skalického pravidelně své práce vystavovali na různých výstavách a účastnili se okresní soutěže fotografie vyhlášené OKS Ústí nad Orlicí i Orlického mapového okruhu.

Rok 1992 je pro činnost fotokroužku přelomovým. Vzniká nová historie fotoklubu pod názvem FOTOLAN (Vladimír

Skalický, Ludvík Zrůstek, Radek Lepka...), skupina, která se chce věnovat výtvarné fotografii. Bylo důležité, aby skupina měla výraznou osobnost s dostatečným přehledem v oboru, s invencí a otevřeným hodnotitelským potenciálem. Tou osobou Vladimír Skalický byl.

V roce 1995 podává Vladimír Skalický přihlášku a předkládá své fotografie k přijetí ke studiu na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Zde byl přijat a získával vzdělání pod vedením lektorů Jána Šmoka, Miloslava Stibora, Milana Borovičky, Jindřicha Štreita, Miroslava Myšky, Ludka Vojtěchovského aj. Studium z vážných rodinných důvodů nedokončil, kontakty a přátelské vazby na oblíbené učitele zůstaly. Právě tyto vazby napomáhají při realizování setkávání fotografů s významnými fotografy z České republiky.

Vladimír Skalický vede fotoklub a pod jeho vedením přicházejí do klubu mladí zájemci o fotografii, kteří se podrobují jeho tvrdé, ale poctivé kritice. Svoji první výstavu měl v roce 2000 v Lanškrouně, ale raději vystavuje na společných výstavách, kde se jeho fotografie dostávají do konfrontace s díly vystavujících autorů. Tak je tomu i letos při šestém bienále Salonu východočeských fotografů, kdy jsou jeho fotografie vystaveny v muzeu v Hradci Králové.

Vladimír Skalický předkládá a realizuje fotografické projekty. Názvy jednorázových i opakovaných celorepublikových fotografických projektů, ke kterým dal podnět a stál u realizace:

Dlouhý papír - výstava v Ústí nad Orlicí, 72 hodin v Lanškrouně, deset ročníků multižánrové prezentace výtvarných prací Výtvarnále, výstavy v Lanškrouně, Maximální fotografie - výstavy ve sklepeních Rudoltického zámku, Surrealismus - výstava a kniha k poctění výroční úmrtí Jindřicha Štýrského, rodáka z nedaleké Čermné, vystavuje v Brně, Plasích, Blatné, Ostravě, Fotografie v tunelu - výstava v uzavřeném železničním tunelu v Krasíkově u Lanškrouna. Čtyřicáté setkání fotografů bylo svoláno do Ostravy, kde účastníci fotografovali industriální stavby v Dolních Vítkovicích i na dole Michal.

V roce 2008 předložil Vladimír Skalický ve fotoklubu námět na fotografický projekt Sudety uvnitř. Cílem bylo zachytit svébytnost místa, kde žije, najít místa, kde žili lidé, kteří tuto oblast obývali před námi, krajinu, která byla jejich domovem. Po dvou letech byl projekt dokončen a vzniklé

fotografie byly vystaveny v Lanškrouně, Ústí nad Orlicí, Moravské Třebové, Horní Plané, Kolovratech i v Mnichově. Na Národní soutěži a výstavě amatérské fotografie ve Svitavách získal tento projekt první cenu.

Při fotografování na různých místech České republiky zapojuje fotografy z blízkého i širšího okolí do společné tvůrčí činnosti. Jména měst, kde setkání probíhala – Slavonice, Sedlčany, Louny, Chrast u Chrudimi, Třebíč, Jindřichův Hradec, Litovelské Pomoraví, Ostrava. Téměř z každé akce vzniká hmatatelný výstup – výstava, katalog nebo kniha.

Vladimír Skalický je členem Rady Volného sdružení východočeských fotografů z. s. Hradec Králové. Je členem Odborné rady pro fotografii NIPOS – Národní informační a poradenské středisko pro kulturu Praha, je členem Svazu českých fotografů a po tři funkční období byl jeho jednatelem, iniciuje celonárodní fotografické akce, učí a podněcuje fotografy k tvůrčí fotografii. Stál u zrodu Volného sdružení východočeských fotografů, které se postupně rozrostlo o členy z celé ČR. VSVF vede i v současné době. Jeho aktivní přístup ve vedení má nemalý vliv na činnost sdružení, které pořádá fotografickou soutěž Premiéra, výstavy a setkání s významnými autory české fotografie, pomáhá organizovat Hradeckou fotografickou konzervatoř. Součástí mapování i archivace dění ve fotografickém světě je i vydávání časopisu Fotoimpuls. Vše se děje v úzké spolupráci s Impulsem, centrem podpory uměleckých aktivit. Na celostátní úrovni je určitě třeba nezapomenout na jeho činnost při seminářích a workshopech v rámci národních soutěží amatérské fotografie.

Vladimíra Skalického navrhli k ocenění Odborná rada – foto – NIPOS ARTAMA Praha, Volné sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s., Svaz českých fotografů a Centrum podpory uměleckých aktivit Hradec Králové jednak jako velmi osobitého tvůrce, ale současně i jako neúnavného činovníka, který se ve svém volném čase věnuje výchově fotografů, organizační práci jak na úrovni kraje, tak celostátně. Svým přístupem k tvorbě i další činnosti na úseku amatérské fotografie je vzorem.

Fotografů je spousta,

dobrých fotografů také není málo. Ale těch, kteří umí a navíc se o své znalosti a umění dokáží podělit, už zdaleka tolik není. Vláda Skalický to umí.

Pro své kamarády a fotografy pořádá spoustu zajímavých akcí, má dar lidi sdružit dohromady, poučit i pobavit. Decentně zkritizuje, poradí a posune nadějněho umělce dál. Výtvarnále, víkendové akce po atrakcích naší země, pionýrské dny s klasikou a další akce rozšiřují naše fotografické obzory. Vláda si prostě metál zaslouží. ●

text a foto: Eva Stanovská

Fotografie s příběhem.

Jan Gottfried - autor

Portrét květiny, v tomto případě jde o avokádo, vznikl na základě zadání v našem fotografickém kroužku. Jako model jsem využil avokádo, které si pěstuje manželka na okně. Květina je vyfocena na starý dřevěný ruský velkoformátový fotoaparát FKD 18x24. Abych květinu trochu „oživil“, tak jsem dal na její list jednu ze strašilek, které chová syn. Než jsem vše nastavil, změřil expozici a udělal snímek, tak strašilka vykousala pořádnou díru do listu. Pozitiv je vyvolán slaným procesem na slunci. A aby těch děr na obrázku nebylo málo, tak mi při finálním praní tekoucí voda udělala díru do papíru (tu jsem na skenu vyretušoval). Mám tuto fotografii rád nejen pro její příběh, ale i pro její snovou atmosféru.

Vladimír Skalický - zrcadlo

Když jsem tuto fotografii viděl poprvé, byl to šedý obrázek, ve kterém nebyla květina skoro vidět. Posunem k historické technice dostal obrázek jas a gradaci. Díky tomu vyniká tenký stonek s navěšenými listy. Portrét spanilé květiny v čisté bílé nádobě na dřevěném stolku. Jako portrét ladné světlovlásky v bílém prádle.

Pavel Pola - autor

„Existují dva způsoby, jak žít život.
Ten první je myslet si, že nic není zázrak.
Ten druhý je myslet si, že všechno je zázrak.“

Když se podívám kolem sebe, co všechno v přírodě najdeme a jak úžasné věci dokáže, tak mi nezbývá než jen žasnout nad její dokonalostí. Ve chvíli, kdy si toho všimne i zručný truhlář, který zakomponuje tyto (ne)dokonalosti do svého dokonalého díla (tohle je detail dubových dveří, které jsou spojené těmi dřevěnými „mašličkami“), vzniká čistá krása...

Vladimír Skalický - zrcadlo

Motýlek

Motýlek letí kolem díry do nikam.
Díra láká k pohlcení
Dialog mezi někam a nikam.
Dialog mezi kresbou a linií.
Jako v každém životě.
Volnost a svoboda proti pohlcení.
Pohlcení se do sebe, nebo do nikam.
Jen svoboda musí zůstat.
To je to, o co jde.

Petr Ulrich - autor

Bazar. Místo, kde si můžete sáhnout na tepající srdce starobylého íránského města v poušti. Lidé, zvířata, zboží, zvuky, vůně, barvy...

Ztemnělá zákoutí, tajemné průchody a také místa, kde se čas zastavil.

To je život.

To mám rád.

Vladimír Skalický - zcadlo

Kola

Jen prach sedá na vše,
na kola, police i ventilký,
které již nesyčí.

Je to čas, nebo pozdrav sopky Pompejí.
Pro vědění použij návod rukou psaný,
jen pozpátku.

Eva Stanovská- autor

Tomuto obrázku říkám První zkušenost.

K fotografii, která je „reportážní“, tj. náhodně zachycená, není moc co dodat.

Chlapeček kroužil okolo podivného děvčete a očividně se bavil.

Je to skutečnost?

Dělá si ze mě někdo legraci?

Tohle mě bude provázet mým životem?

Volnost, zvědavost, hledání ...

Vladimír Skalický-zrcadlo

Údiv

Te to pořád stejné.

Jen nevíš, kam koukat.

Pohledy se věkem mění.

Poznání je okouzlující.

Jen nepředběhnout svůj čas.

Počkat.

Vše se ti odkryje.

Fotografie s příběhem jinak

Jsou to již čtyři čísla časopisu, kdy jste se mohli „podívat“ na pohledy dvou osobností, autora a diváka jedné fotografie v rubrice Fotografie s příběhem.

Mohli jste se dozvědět, jak obrázek „čte“ jeden i druhý. Dva pohledy na stejné. Ke zhruba dvaceti fotografiím se vyjadřovalo zhruba dvacet diváků.

Po dvou letech jsem se rozhodl, že nastal čas na změnu. Jako autor této rubriky měním koncept vyprávění o tom, co vidím.

Od tohoto čísla budu oslovovat několik autorů, aby poslali své fotografie. Tyto pošlu jednomu z vás, se žádostí o komentář na viděné. Získáme tak pohled jednoho fotografa - poučeného diváka, na sadu, kterou vytvořili někteří z vás. Pohled, který odhalí nejen záměr autora, ale i odezvu diváka, kterému jsou obrázky předloženy.

Očekávám, že oslovení na jedné či druhé straně najdou dostatek slov, času a zájmu, abychom nahlédli do „duše“ toho prvního i toho druhého.

Jelikož začínáme, dovolil jsem si první sadu fotografií okomentovat sám.

Uvítám spolupráci každého z vás, kdo se chcete na tomto malém projektu spolupodílet. Pokud se chcete zapojit, napište mi na elektronickou adresu skaldovi@seznam.cz, abychom se dohodli na podrobnostech.

Buďte aktivní a přispějte svojí trochou do společného mlýna Fotoimpulsu.●

*Vladimír Skalický
Lanškroun*

FOMA BOHEMIA spol. s r. o.

Hradec Králové

FOMA BOHEMIA spol. s r. o., fotochemická firma s ryze českými společníky, sídlí od svého vzniku v roce 1921 v Hradci Králové, městě s noblesní prvorepublikovou architekturou („Salón republiky“). Ušlechtilé stříbrnou a následně do podoby černobílé matérie metamorfující esencí svých výrobků Foma tuto vysokou úroveň rovněž reprezentuje. Pádým důkazem ilustrujícím kvalitu výrobků i věhlas firmy Foma (dříve Fotochema) jsou také mnohá ocenění nejen stříbrnými a zlatými medailemi na tuzemských i mezinárodních fórech (Brusel, Paříž, Lublaň atd.).

Unikátnost této firmy se odvíjí od charakteru její výroby světlocitlivých halogenstříbrných fotomateriálů. Polev emulze na různé druhy filmových a papírových podložek a řada dalších výrobních operací probíhá při úplné tmě nebo při ochranném oranžovém aj. osvětlení: „Tady při oranžovém světle sedí fantastické shromáždění žen: hbité prsty sbírají papír s běžícího pásu, třídí a balí.“ (K obrazové reportáži z Fotochemy, Fotografie r. 1933, č. 6).

Základní pilíře sortimentu výrobků tvoří především černobílé filmy Fomapan, černobílé papíry Fomabrom a Fomaspeed, technické a stomatologické RTG filmy, jimiž úspěšně sekundují výrobky pro kriminalistiku ad. Navzdory „covidové“ krizi, růstu nákupních cen, resp. závislosti na dodavateli surovin a polotovárů, tato úskalí Foma přečkala a neztratila své tuzemské ani exportní zákazníky. Vývoz komodit do téměř 100 zemí světa – země EU, USA, Čína, Austrálie, Brazílie ad. se realizuje také prostřednictvím stále rostoucích tržeb z elektronické formy obchodu (e-shop Fomy atd.).

Již několik let lze i u mladé generace sledovat nemalý zájem o klasickou černobílou fotografii. Vzápětí si do ruky místo mobilu analogový fotoaparát a založit do jeho útrob film. Zkusit si jej naexponovat, následně dostupnými prostředky vlastnoručně vyvolat a čekat s napětím na výsledný negativ s nezvykle tonálně obráceným a do jisté míry „přízračným“ obrazem.

I když je možné a stále častější na tuto fázi navazovat digitálními prostředky (skenování – úpravy – tisk), lze jít ještě dále a stále „klasicky“. Totiž zažít neopakovatelné dobrodružství při vyvolávání fotografií ve svěbytné atmosféře temné komory s magicky rubínovým aj. světlem, chemickým oděrem zpracovatelských lázní, fyzickým kontaktem s černobílými papíry, překvapením z postupného „vylézání“ obrazu ve vývojce, obdivem nad úžasnou brilancí mokré fotografie apod.

Podchytit včas tento zájem, pomoci jej prakticky naplnit a umožnit jeho rozvoj, to je také jedním z cílů prozíravého vedení a zkušených zaměstnanců Fomy. Proto také nabízí

kompletní sortiment černobílých filmů, papírů a lučebnin. Pro vyznavače stylu „retro“ kromě přímo tónovaných papírů Fomatone vyšla firma svým věrným zákazníkům vstříc i dalšími zajímavými výrobky – filmem s měkkým tonálním podáním Retropan a papírem v zelenohnědém tónu Retrobrom.

Jedna dlouhá a bohatá historie Fomy se loňský rok završila již stým výročím její existence. Tuto historii, ale i současnost, dokumentuje řada publikovaných článků, televizních pořadů (ČT: „Svět černobílé fotografie“ z cyklu Rodinné stříbro, Gejzír), rozhlasový pořad ČT2 „Příběhy slavných značek“, kniha „Foma stoletá“, do nedávna též výstava v Národním technickém muzeu v Praze „Foma 100 let“ a další. •

*Mgr. Vítězslav Krejčí
Produktový manažer*

S prstem na spoušti aneb čtvrtstoletí SPOUŠTĚ ve Vrchlabí

Začátkem letošního února jsem se ve Vrchlabí zúčastnil veselé vernisáže tamního fotoklubu nesoucí označení shodné s nejdůležitější součástí fotoaparátu, Spoušť. Vrchlabští kolegové a letití kamarádi v prostorách Krkonošského muzea představili na čtyři desítky zejména krajinářských fotografií. Tedy mému fotografickému naturelu s tematikou mně velmi blízkou. Rozruch do krajinářského mono tématu vnesly nikoliv překvapivě dvě ženy. Lucie Blažková a mladička Kateřina Ryšavá (promiň, Luci). Odvážným experimentem se ale prezentoval i dlouhovýslý blondák Honza Medříčský. Pro své monochromatické pojetí fotografie z hřebenu Krkonoš zvolil experimentální technologii kyanotypie. Stejný motiv pak zdobil i jeho tričko, čímž demonstroval, že touto technologií se dá přenášet vyfotografovaný motiv nejen na papír. Výstavu uvedl relativně souvisle předseda fotoklubu Jiří Stejskal. Občas byly snahy (úspěšné) ho vyvést z konceptu, měli jsme mu totiž co oplácet z naší klubové výstavy v Trutnově... I takovouto formu má přátelství.

Vrchlabský fotoklub Spoušť vznikl v roce 1997. Skupina fotografů navázala na bohatou aktivitu podnikových fotokroužků z největších vrchlabských závodů druhé poloviny 20. století.

Mezi zakládající členy patřil i známý krkonošský fotograf Karel Hník (čestný člen VSVF), bývalé, resp. stávající

fotografky KRNA Pu Jitka Kopáčová a Kamila Antošová nebo nestor vrchlabské kulturní scény pan Otto Singer. Branami fotoklubu prošlo od jeho vzniku asi 20 fotografů. V současné době má klub 10 aktivních členů.

Činnost fotoklubu se zaměřuje nejen na tvorbu vlastní, ale i na hodnocení fotografií jiných fotoklubů v rámci celostátních soutěží, kterých se Spoušť aktivně účastní (Turnovský mapový okruh apod.). Klub pravidelně pořádá fotografické výstavy, jeho členové se zapojují do práce s mladými fotografy z místních škol a v rámci česko-polského programu Euroregionu Glacensis spolupracují s fotografy polskými. Další příjemnou součástí spolkového života je pořádání výjezdů do fotograficky atraktivních lokalit po celé republice a setkávání se s kolegy fotografy na výstavách, workshopech a podobných akcích. Zkrátka nejen fotograficky žijí.

Dovolte, abych nejen za sebe popřál vrchlabské Spoušti a jejím členům soudržnost, přátelství, tvůrčí invenci a dobré světlo.

Z nedalekého Trutnova se o kamarádech rád zmínil Ctibor Košťál (v druhé polovině osmdesátých let rovněž člen zmiňovaného vrchlabského „podnikového“ fotoklubu).•

Fotoklub Omega z Hradce Králové slaví desáté narozeniny

/ MARCELA ZUCHOVÁ / OMEGA DESETILETÁ /

Fotograf je umělec ve stínu. Nesmí svou přítomností zničit kouzlo okamžiku, je neviditelný. Přesto jeho oči vidí víc než ostatní. Často víc než vlastní aktéři dění před čočkou objektivu. Fotograf je malíř objektivitu, kterou akceleruje vlastní subjektivitou. Fotograf musí být trpělivý, vyčkat na správný okamžik a současně musí být pohotový, protože ideální záběr, to bývá vteřina, jež se už nikdy nemusí opakovat. Zdánlivé protiklady, které ale v celku musí vyzařovat harmonii.

Fotograf nejradší pracuje sám. Sám přemýšlí nad nejlepším úhlem pohledu, množstvím světla pronikajícím závěrkou i rychlostí jejího cvaknutí. Ale většinou i bytostně rád o fotografiích hovoří. Diskutuje o výstředních techniky i kvalitě prověřené časem. Určitě je to tedy tvor společenský.

Možná právě takové myšlenky přivedly před deseti lety partu fotografů k nápadu založit fotoklub. A pojmenovali ho Fotoklub Omega. Za dobu své existence se z původních šesti členů rozrostl na dnešních patnáct.

„Založili jsme ho 1. září 2012. U jeho vzniku se sešli Karel Bauer, Miroslava Kinclerová, Pavel Režný, Petr Soukeník, Petr Svoboda a já,“ zavzpomínala vedoucí klubu a duše veškerého jeho dění Marcela Zuchová a pokračovala.

„Postupně jsme přijímali nové členy, jiní naopak z fotoklubu odešli. Až jsme se dostali na současných patnáct členů. Úzce spolupracujeme s Centrem podpory uměleckých aktivit Impuls v Hradci Králové, většina z nás je

registrována ve Volném sdružení východočeských fotografů. Někteří členové jsou zapojeni i v jiných fotografických nebo uměleckých skupinách, jako je např. Okamžik nebo Unie výtvarných umělců HK. Najde se mezi námi i člen s titulem kandidát na mistra SČF a absolventi Fotografické konzervatoře,“ pokračuje Marcela Zuchová.

„Fotoklub vznikl spontánně. Hlavním naším cílem bylo účastnit se mapového okruhu. Původně vznikla i nějaká pravidla či stanovy, ale nakonec jsme se rozhodli, že naše sdružení bude volné, nesvázané předpisy. Jde nám hlavně o setkávání, o společné diskuse nad fotografiemi. Nejsme ani spolkem, kde by se učilo, jak fotografovat. Naopak, jsme sdružením fotografů, kteří již jdou svou cestou, ale rádi o fotografiích diskutují a jsou otevření novým podnětům. Je to úžasné, protože si navzájem můžeme poradit,“ pokračuje Marcela Zuchová ve vyprávění. A jak přiznává, takové diskuse jsou velmi tvůrčí.

„Je pravda, že někdo si nechá rád poradit, jiný si vše dělá po svém. Já osobně u některých snímků neváhám. Víím, proč jsou vyfoceny právě takto, a stojím si za nimi. Ale u některých občas tu jistotu nemám, a tak jsem ráda za jiný názor.“

Palmy vítězství a památky jako téma

Fotoklub Omega nesází na kvantitu, nepotřebuje mít

desítky členů. Sází na individuality, a to i co se týče přístupu k fotografování. Každý z členů má vlastní okruh zájmu, používá jiné fotografické techniky i rozličné umělecké postupy. Tvůrčí pluralita tak obohacuje celek. Ovšem, pluralita neznamená bezbřehost. I výrazné osobnosti s charakteristickým rukopisem dokáží dýchat společně. Výsledkem jsou kolektivní úspěchy v republikových soutěžích. „Například v Národní soutěži amatérské fotografie ve Svitavách jsme v roce 2018 získali 1. místo. Téma znělo Příběhy o pohybu a nehybnosti. Letos, v roce 2022 jsme si tento úspěch zopakovali, tématem byly Trhy a slavnosti. Pravidelně se účastníme soutěže fotoklubů Ratibořický mapový okruh, soutěže Premiéra, Salonu východočeské fotografie a workshopu Atmosféra divadelního festivalu, který probíhá v době Festivalu divadel evropských regionů v našem městě a je zakončen výstavou nejlepších fotografií. V posledních letech spolupracujeme se Společností ochránců památek ve východních Čechách a pořádáme výstavy, na kterých se podílíme obrazovou částí. Cyklus výstav se jmenuje příznačně Památky a jejich osudy a již máme za sebou pět ročníků. Mimo jiné jsme fotografovali architektonicky i historicky zajímavé stavby na Trutnovsku, Královéhradecku, Náchodsku a Rychnovsku,“ vyjmenovala Marcela Zuchová.

Klubové výstavy

Rozmanitost v tvůrčím pojetí je patrná zejména na každoročních klubových výstavách. Na nich jednotliví členové prezentují tvorbu z posledního období, ovšem motivovanou zvoleným tématem. Tyto klubové přehlídky se tak staly jedním z hlavních pilířů činnosti fotoklubu. Ta první, nazvaná Prima foto, které se účastnila šestice zakládajících členů, se uskutečnila ještě v roce 2012. Následovaly výstavy: Město, ve kterém žijeme (2014), Řekni mi, co čteš (2015), Thema libera (2016), Omega pětiletá (2017), Omega abstraktní (2018), Omega minimalistická (2020), Omega geometrická (2021) a Omega desetiletá (2022). Poslední výstava, Omega desetiletá, odkazuje k letošnímu klubovému výročí. Specifická však byla zejména tím, že přichází po dvouletém období, jemuž dominovala covidová pandemie.

„Koronavirus, spolu s následnými omezeními veškerého života, do činnosti fotoklubu tvrdě zasáhla hned v březnu roku 2020. Nekonal se výstavy v běžném slova smyslu, nemohli jsme se scházet. Přesto jsme udržovali spojení, alespoň pomocí internetu. A v tomto alternativním režimu jsme zorganizovali i několik výstav, zúčastnili se soutěží, a dokonce získali i některá ocenění,“ vzpomíná Marcela Zuchová.

Desítka.

Téma na první pohled jasné a konkrétní však v sobě skrývá nepřehledné množství možností, jak ho zhmotnit. Záleží na naturelu autora, jestli bude desítka vyjádřena explicitně, nebo abstraktně, zda bude divák muset chvíli hledat a například počítat, aby se k desítce dobral, nebo bude-li to desítka římská či arabská.

Ukazuje se, že Desítka coby téma je neuvěřitelně variabilní a umožňuje fotografovi plně využít jeho kreativitu. Zatímco jeden autor nechává Desítku přijít k sobě, chodí po ulici a jen sleduje a hledá, kde se skrývá, jiný nejprve téma

/ ANNA BENEŠOVÁ / OMEGA DESETELETÁ /

zpracuje v hlavě, a teprve poté vyrazí s fotoaparátem už za konkrétní a jasnou představou. Některé snímky reprezentují nejnovější tvorbu a vznikly právě za účelem výstavy, další se ukrývaly a čekaly na svou příležitost v archivu fotografa. A tak tu vedle sebe najdeme Deset zastavení jara na Moravě i Desítku vousatých mužů. Ondřejský kříž objevený v dlažbě i Desítku na poklopu kanálu.

Výstava Omega desetiletá se konala ve výstavním sále Knihovny města Hradec Králové od 2. května do 28. června 2022.

ČLENOVÉ FOTOKLUBU:

Marcela Zuchová (vedoucí fotoklubu), Karel Bauer, Anna Benešová, Jan Bernhard, Jiří Cvrkal, Monika Ficková, Jana Jarkovská, Miroslava Kinclerová, Kamil Klembara, Tomáš Lelek, Jitka Prausová, Petr Soukeník, Petr Svoboda, David Šimůnek, Ludmila Žlábková.●

Ludmila Žlábková

CK - fotovíkend - Lužické hory 8. ročník

Vážení věrní, přátelé, fotografové.

Na posledním společném setkání v Českosaském Švýcarsku jsme se loučili se slovy, tak zase za rok.

Od letošního fotografického srazu nás sice ještě dělí řada měsíců, ale již nyní byste měli o chystané akci něco málo vědět.

Předně mně dovolu, abych Vás opět co nejsrdečněji pozval na tradiční podzimní foto taškařici.

Tentokrát jsem pro Vás vybral nejen fotograficky velmi atraktivní lokalitu Lužických hor. Sám jsem tam již v minulosti již nějaký čas strávil, takže dobře vím, že jsem vybral dobře... Máme se na co těšit. Základní tábor budeme mít v Jiřetíně pod Jedlovou, tedy na úpatí vulkanické hory s dalekými

výhledy. Impozantní křížová cesta, spousta bučin, zřícenina hradu Tolštejn, typická podstávková architektura apod.

Těším se na Vás tentokrát již ve čtvrtek 27. října 2022 na 8. ročníku CK-fotovíkendu. Budeme tradičně fotit, o focení diskutovat, vzájemně se vzdělávat, promítat a tak.

Akce bude trvat do neděle 30. 10. 2022.

Pojďme si být zase blízcí. Těším se na Vás.

Dobré světlo všem a díky za přízeň. Vážím si jí stále více.●

Váš Ctibor Košťál

/Případní zájemci, hlaste se u naší Jany Neugebauerové – VSVF/

/ EVA STANOVSKÁ / KRZYŻTOPÓR /

Setkání v Polsku

Je prima, že si s Poláky dobře rozumíme. Jazykově i lidsky. Alespoň u fotografů to tak platí. Ale začneme od počátku. V městě Wyszów (kousek od Varšavy) má Piotr Adler spolek Akademie dovedností Pan Hilary (Akademia Umiejętności Pan Hilary) s obdobným programem, jako má Impuls. Mimo divadelníky, malíře apod. je součástí Pana Hilaryho i spolek fotografický, který vede Woytek Smółkowski. Zkrátka něco jako náš fotoklub.

Protože se s Piotrem známe ze skautských akcí Wyszowa a moravského Vyškova, napadlo ho, že bychom mohli uspořádat společný fotografický víkend. Jejich fotografický spolek a náš fotoklub. Od nápadu k činům nebylo daleko. Dostali jsme pozvání na květnový prodloužený víkend do Polska do Svatokřížských hor. Pro nás cesta daleká, hory jsou na půl cesty mezi Krakovem a Varšavou. V malebném penzionu však byl krásný výhled na celé okolí, čekala nás příjemná společnost a na cestu jsme rychle zapomněli. Šlo se nás osm z Čech a jedenáct z Polska. Rychle jsme si porozuměli, a pokud něco nebylo jasné, pomohl strýček Google na telefonu. Wyszovští připravili program pro fotografy, tj. vybrali místa fotogenická. V pátek nás čekal velký skanzen Tokárna. Dřevěné stavby svezené ze širokého okolí byly krásné pro oko i pro umístění na čipu. V sobotu jsme zamířili na zámek Krzyżtopór. K našemu

překvapení se objevil zámek – ruina. Krásná ruina. Všechny zdi a některé střechy na svém místě, vše zakonzervované, aby stavba dále nechátrala. A hlavně – vše bylo možné projít, včetně klenutých sklepů. Hezky se fotografovalo. Nejvyšší horou Svatokřížských hor je Lysica s výškou 613 metrů. Když vynecháme pohraniční hory, tak na sever od nich je nejvyšší polskou horou. Dál směrem k moři je už jen rovina... Odpoledne jsme dali výstup, nebyl až tak náročný, ale měli jsme dobrý pocit zdolání důležité hory. Večer jsme si navzájem představili naše fotografická díla. Kolegové z Polska nás udivili dokonalými prezentacemi. Woytek Smółkowski vytváří filmy z fotografických výprav, které společně podnikají. Musíme se něco podobného také naučit. ? My, tedy někteří z nás, udivili naopak klasickými technikami: Vláďa Skalický dírkovou komorou, Honza Gotfried velkoformátem a Petr Beran olejotisky. Není nad předávání zkušeností. Vzájemné setkání se nám zalíbilo a rozcházeli jsme se s tím, že na podzim se sejdem v Čechách při fotografování našich atrakcí. Určitě to bude také fajn. ●

Eva Stanovská

Terezín, město historie a bolesti

31. 3.–3. 4. 2022

Na přelomu března a dubna navštívila skupina fotografů Terezín. Další město, které pro nás Vladimír Skalický nachystal.

Skaldova fotografická setkání jsou většinou mnohačlenná. V Terezíně se nás ale sešlo pouze osmnáct. Způsobilo to především velké množství nachlazení mezi přihlášenými zájemci. Tohle téměř komorní setkání však mělo také svůj půvab a kouzlo. Byli jsme ubytováni v příjemném téměř rodinném hotelu a pro společné večery jsme měli k dispozici samostatný salónek.

Terezín byl postaven jako vojenská pevnost a byl pojmenován na počest císařovny Marie Terezie. Od roku 1780 v průběhu jedenácti let vyrostla při řece Ohři nejdokonalejší pevnost 18. století. Nikdy nebyla dobývána, ale sloužila jako odstrašující strážce cesty k Praze. Neblaze se pevnost proslavila za 2. světové války, kdy sloužila jako internační tábor židovského obyvatelstva a stala se přestupní stanicí na cestě do vyhlazovacích táborů. To vše, a ještě mnohem víc, jsme se dověděli od vojenského nadšence a historika Jiřího Hofmana, kterého pro nás objednal a domluvil Vladimír. Kromě zasvěceného výkladu nám pan Hofman ukázal vnitřní prostory terezínských hradeb a zprostředkoval pro nás návštěvu staré nemocnice. Ta sloužila svému účelu za Rakouska-Uherska, ale za války se stala přeplněnou ubytovnou Židů.

Terezín má hodně zchátralých budov a zapomenutých koutů. Je to město plné tragické historie. Jako památník utrpení se tu dochovala Malá pevnost, muzeum holokaustu, židovský hřbitov s krematoriem. Dochovala se i vlečka,

kterou sem byly přiváženy židovské oběti. Člověk nevojensky založený by si určitě dovolenou v tomto městě nevybral. Návštěvou všech těchto míst může na mnohého člověka padnout beznaděj a hluboký smutek. Ale pro fotografy je Terezín úžasně fotogenický a na každém kroku je co fotit. Až na společnou návštěvu hradeb a nemocnice nás Vladimír nechal svobodně nasávat atmosféru chmurného města, dokumentovat a fotit vše, co zaujalo naše zraky a vždy připravené objektivy. Někteří si vyjeli i za hradby města. Ale právě ten víkend, kdy jsme v Terezíně pobývali, byl pošmourný, studený a větrný. A tak daleká panoramata Českého Středohoří nebyla zrovna k vidění.

Společnými večery nás Vladimír provázel svým osobitým humorem. Jako obvykle nám první večer zadal tvůrčí úkoly, které nám připadaly naprosto šílené. Postupně jsme je ale ukázněně začali plnit, a když jsme je dokončili, byli jsme smíchem zcela vyčerpáni.

Druhý večer byl již poklidný. Prohlíželi jsme si navzájem své fotografie, fotoknihy a jen občas se někteří přeli, zda má být fotka světlejší či tmavší. Eva Stanovská nám promítla fotografie z březnového výletu do Maroka. Nakonec Katka s Yankem předali Vladimírovi „srandadárek“, jako vděk za dokonalou přípravu terezínské akce.

A tak už jen nakonec: „Milý Skaldo. Díky za Tvé fenomenální nápady a všem kamarádům fotografům za ochotu je realizovat. Z těchto setkání totiž zůstávají nádherné vzpomínky a jsou to takové perly, které obohacují naše životy.“

Text a foto Hana Černíková

/ LIBOR NĚMEC/ TEREZÍN /

Společné setkání fotografů v Terezíně

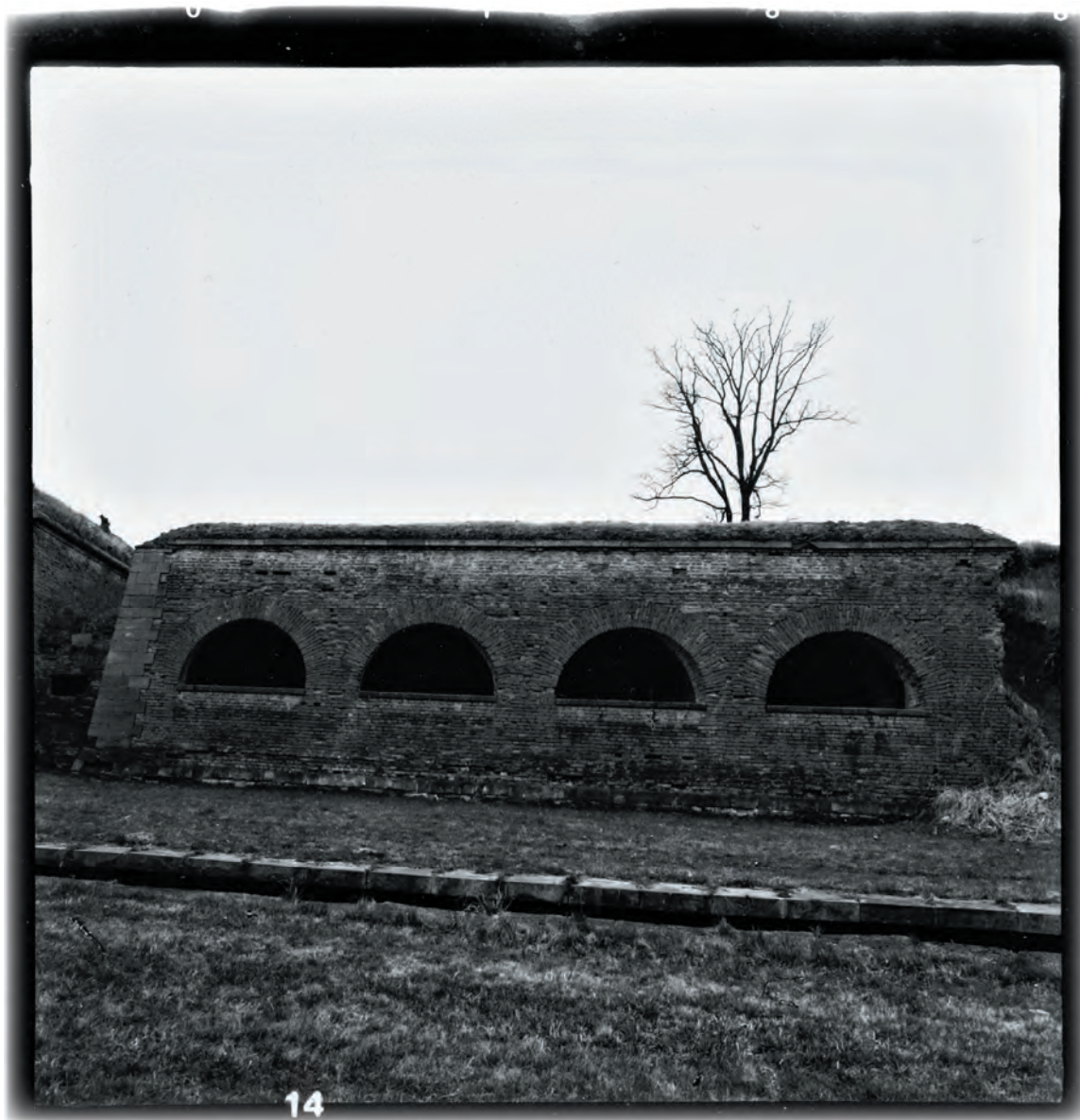
Nastal čtvrtek odpoledne 31. března 2022 a já jsem společně s několika dalšími fotografickými nadšenci vyrazil na prodloužený víkend, který jako každoročně zorganizoval Vláda Skalický. Tentokrát jsme se jali prozkoumat Litoměřicko – pevnostní město Terezín. Sešli jsme se všichni v Parkhotelu v centru městečka. Účast byla tentokráte o něco skromnější, nejspíš kvůli velice chladnému počasí, pracovním povinnostem některých z nás a nemocem. Vláda zahájil celé setkání večerním posezením s přizvaným průvodcem, který nás, za použití projekce, seznámil s pamětihodnostmi pevnostního města. Pozoruhodná byla také přednáška Romana Gasziho, který pátrá po historii podzemní továrny Richard. Tu se, naštěstí neúspěšně, snažili vybudovat Němci v druhé půli války nedaleko Litoměřic. Vláda nám nastínil možný program pro nadcházející dny a následovala volná zábava.

V pátek jsme po snídani vyrazili na letmou prohlídku centra města, které mi velmi silně svým urbanistickým stylem připomínalo námi již několikrát navštívený Josefov. Terezín je trochu rozsáhlejší, ale velmi podobný Josefovu co do zachovalosti budov i podobné architektury. Poté jsme společně s průvodcem, který nám byl předchozí večer představen, vešli do místních kasemat, které obíhají celé

město. Prohlédli jsme si podzemní chodby a prostory, které sloužily k obraně města. Pokusili jsme se o jejich fotografování, ale v chodbách byla opravdu hustá tma. Průvodce nás mimo jiné seznámil se vznikem města a jeho historií, započatou za vlády Josefa II.

Po obědě nám Skalda zajistil společnou prohlídku bývalé vojenské nemocnice. Umožnili nám volný pohyb po jednotlivých budovách a fotografování všech prostor takřka od sklepa až po půdu. Další toulky městem přinesly zajímavé fotografie a též dobré posezení v místní cukrárně.

V sobotu dopoledne bylo v Terezíně ještě chladněji než předchozího dne. Jednotlivci i skupinky fotografů na sebe navlekli vše, co měli s sebou, a rozeběhli se do okolí. Já jsem vyrazil spolu s členy našeho fotoklubu. Ivan Staněk sehnal přes známé kontakt na průvodce Lukáše Lva, který se nám věnoval celé sobotní dopoledne. Zavedl nás do méně navštěvované části kasemat. Ukázal nám na kamenech vstupní brány pevnosti vyryté vzkazy a nápisy, které zde zanechali věznění židé za druhé světové války. Odpoledne bylo velice působivé. Poté nás vzal do jednoho ze soukromých domů ve městě, kam měl přístup se svolením majitele. Z Terezína se v roce 1941 stalo židovské ghetto a původní obyvatelé všech domů byli nacisty okamžitě

vystěhování. Do domů byli umístěni židé čekající na transport do koncentračních táborů. Domy byly plné od sklepů až po půdu. Na jednu dochovanou půdu nás náš průvodce dovedl a ukázal, v jakých podmínkách zde židé žili. Tuto půdu obývali konkrétně čtyři muži, údajně kuchaři, kteří zde na stěnách zanechali malby a nápisy jako vzpomínku na své domovy. Opět to byl velmi silný a působivý zážitek.

Kamarádka Katka se průvodci Lukášovi svěřila, že zde v letech 1943 až 1945 žila i její maminka. Udivilo nás, že měl k dispozici kompletní archiv lidí prošlých terezínským ghettem, dokonce i se všemi příbuzenskými vztahy. Požádal o jméno maminky a ještě na místě sdělil překvapeně Katce, v kterém bloku, budově, poschodí a pokoji její maminka žila. Dům nám později venku ukázal. Po obědě jsme se s naším průvodcem rozloučili a přes město a řeku Ohři jsme došli na jeho okraj. Zde stojí nechvalně proslulá Malá pevnost, která sloužila Němcům jako vězení pro převážně politické vězně. Její prohlídku jsme samozřejmě při návštěvě Terezína nemohli vynechat. Celodenní výpravu jsme ještě zakončili návštěvou místního židovského hřbitova, kde nás zaujal hlavně památník ve formě obřího kamene umístěného ve výšce.

Společné večery se Skaldou jsou vždy zážitkem plným legrace. Nebylo tomu jinak ani tentokrát. Vláda nám připravil na večer například malování fixy na přivezené plastové reklamní figuríny. Tyto posloužily jako základ žertovného převleku za dámy. Vybraní jedinci se záhy představili jako sličné děvy, které se posléze hrdinně ukázaly i nic netušícím hostům vedlejší restaurace. Legrace to byla náramná. Stejně tak zábavný byl i soutěžní kvíz, kdy Vláda promítal v počítači různě deformované oči z portrétů účastníků předchozích setkání. My měli posléze hádat, o koho jde. Nechyběly ani prezentace přivezených fotografických děl, fotografií, knih a další projekce.

V neděli dopoledne jsme se poté společně rozloučili přípitkem a rozjeli se k domovům. Po cestě jsme se s kamarádkami ještě zastavili na prohlídce zchátralé vily Pfaffenhof u Litoměřic, vylezli jsme i na místní dominantu, kopec Radobýl, a navštívili nedaleké městečko Úštěk. Celý tento prodloužený víkend byl příjemným odreagováním a zábavou. Jen nebýt toho velmi chladného počasí. Už se ale těším na další společné setkání. Sláva Skaldovi.●

*Libor Němec
Pardubice*

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit a Volné sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradce Králové, za podpory FOMY Bohemia spol. s r.o. a FOMEI a. s.

Hradec Králové

vyhlašují **33. ročník fotografické soutěže**

PREMIÉRA 2022

Kategorie A: volná tvorba

Kategorie B: téma: Stabilita

Podmínky účasti pro obě kategorie:

Do soutěže se přijímají snímky dosud nikde nevystavované ani nepublikované.

- 1* Počet snímků – maximálně 10 jednotlivých snímků a maximálně 2 seriály nebo cykly do 6 snímků.
- 2* Přijímají se fotografie černobílé i barevné, neadjustované a bez paspart, rozměry minimálně 18 x 24 cm max. 50 x 60 cm. Zdůvodnitelné odchylky jsou možné po domluvě.
- 3* Všechny fotografie zaslané do soutěže označte v pravém dolním rohu rubové strany jménem autora, adresou a názvem snímku (popř. názvem seriálu s pořadovým číslem snímku) a písmenem kategorie.
- 4* Každá zásilka musí obsahovat vyplněnou přihlášku pro každou kategorii samostatně.
 - * Každá zásilka musí obsahovat poštovní známky ve výši 100 Kč (jsou určeny na vrácení fotografií).
 - * K soutěžní kolekci, která je zpracovávána digitálně, přiložte soutěžní fotografie v digitální podobě (fotografie ve formátu JPEG) na CD, nebo je můžete zaslat elektronicky. Pro elektronické poslání použijte prosím program Úschovna, umožňuje předání fotografií s větším rozlišením. Fotografie v elektronické podobě budou použity k propagaci soutěže a ke zhotovení reprezentačního CD 33. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2022. CD bude vráceno společně s fotografiemi.
 - * Název fotografie v elektronické verzi, na přihlášce a na zaslané papírové soutěžní fotografii musí být totožný.
 - * Fotografie v elektronické podobě budou mít jméno ve tvaru:
kategorie_prijmeni_jmeno_nazev fotografie_pořadove číslo v rámci souboru.jpg
příklad: A_Novak Jan_Dialog_01.jpg.
Fotografie prosím převedte na rozlišení 300 DPI. Optimální velikost fotografie je 24 cm na delší straně (při 300 DPI). Fotografie ukládejte prosím bez komprese, tj. beze ztrát na kvalitě.
- 5* Zásilky, které nebudou splňovat podmínky v předešlých bodech, nebudou do soutěže přijaty.

Vyhodnocení:

Soutěž vyhodnotí odborná porota jmenovaná pořadatelem a navrhne udělení:

Osm finančních cen v celkové hodnotě 8 000 Kč

(á 1000,- Kč), které věnuje Volné sdružení východočeských fotografů, Hradec Králové, z. s.

Věcné ceny od sponzorů: Impuls Hradec Králové, FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové.

Volný vstup do foto – film ateliéru zdarma v průběhu jednoho roku věnuje Centrum uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové.

Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky.

6* Pořadatel má právo na doporučení poroty ceny sloučit nebo některou z nich neudělit.

7* Z oceněných fotografií a dalších vybraných snímků bude utvořena výstavní kolekce, kterou můžete zhlédnout v Galerii Na Hradě v Hradci Králové a v Informačním centru v Hradci Králové v listopadu 2022. Reprízy výstavy se uskuteční v roce 2023. Bližší informace o místech konání a časovém harmonogramu repríz výstav budou včas na www.impulshk.cz

8* Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při poštovní přepravě.

9* Svým podpisem na přihlášce autor souhlasí s podmínkami soutěže a s případným uveřejněním svých fotografií k propagaci soutěže bez nároku na honorář.

Kalendář soutěže pro obě kategorie:

vyhlášení soutěže duben 2022

uzávěrka soutěže 30. září 2022

vyhodnocení (porota) říjen 2022

výstava 18. listopadu 2022-13. ledna 2023

vernisáž 16. listopadu 2022 předání cen, rozborový seminář listopad 2022 (bude upřesněno pozvánkou)

reprízy výstavy únor-červenec 2023

vrácení fotografií březen 2023, výstavní kolekce po reprízách všech výstav do září 2023

Adresa pro příjem fotografií:

Centrum uměleckých aktivit p. o. Hradec Králové,
Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

Informace a přihláška:

Jana Neugebauerová; tel.: 773 133 740;

e-mail: foto@cuahk.cz; www.cuahk.cz

Podmínky organizátora a následně

práce s daty soutěžících jsou v rámci GDPR.●

NÁRODNÍ SOUTĚŽ FOTOGRAFIE 2023

Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají NIPOS-ARTAMA, Svaz českých fotografů, z. s. a Vlastivědné muzeum Olomouc ve spolupráci s Centrem podpory uměleckých aktivit Hradec Králové, Společností Praha fotografická, z. s. a Domem dětí a mládeže Olomouc.

I. CHARAKTERISTIKA A POSLÁNÍ SOUTĚŽE

Posláním soutěže je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Národní soutěž a následné výstavy mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomoci k dalšímu tvůrčímu rozvoji fotografie.

II. PODMÍNKY ÚČASTI

1. Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec, mající povolení k pobytu.
2. Do soutěže je možno zasílat fotografie černobílé i barevné, zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované). Fotografie nemají být starší než 2 roky.
3. Soutěž je vyhlášena v těchto kategoriích:
 - * **jednotlivci (kategorie J – junioři, kategorie A – autoři)**
 - * **kolektivy (kategorie K)**
 - * **společná kategorie S, která reaguje na současnou situaci ve společnosti.**

Témata pro jednotlivé kategorie:

J16: pro autory do 16 let – volné téma

J21: pro autory do 21 let – téma „Zátíží“

Kategorie J16 a J21, tedy kategorie soutěžících ve věku do 21 let, se od ostatních kategorií liší v tom, že je pro ně soutěž dvoukolová. V předkole je nutné zasílat barevné nebo černobílé fotografie elektronicky. Pro zaslání je nutné se přihlásit prostřednictvím **webové stránky <http://photo.nipos.cz>**. Ty z náhledů snímků, které určí k postupu minimálně tři členové poroty, případně rozhodnutí předsedy, postoupí do vlastní soutěže. Následně autoři budou informováni, které fotografie mají v „papírové podobě“ zaslat do soutěže. Zhotovené fotografie budou označeny podle podmínek, které platí pro ostatní kategorie soutěže (s výjimkou povinnosti uhradit poplatek 200,- Kč).

A1: pro autory bez rozdílu věku – volné téma

A2: pro autory bez rozdílu věku – téma „Člověk v krajině a krajina v člověku“

Kategorie K: kolektivy – společné téma v rámci kolektivu

Kategorie S: pro autory bez rozdílu věku i kolektivy – téma „Pomoc“

4. Autor může soutěž obelst nejvýše pěti jednotlivými fotografiemi v každé kategorii. Z toho vždy maximálně jeden seriál do pěti snímků, který se počítá jako jedna fotografie.

Kolektiv může zaslat nejvýše 15 snímků, z toho od jednoho autora maximálně tři práce. Každý autor může soutěžit jako jedinec i jako člen kolektivu, nikoliv však se stejnými pracemi. Kolektiv zvolí k obelstí soutěže jednotnou velikost fotografií.
5. Do soutěže jsou přijímány fotografie, jejichž kratší strana je nejméně 30 cm. Menší rozměr je povolen pouze v případě, že se jedná o kontaktní fotografie. Porota má možnost rozhodnout ve výjimečných případech i o přijetí fotografií jiných rozměrů.
6. Každá fotografie musí být čitelně označena na zadní straně

a) v pravém rohu dole:

- * **názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem)**
- * **jménem a příjmením autora**
- * **u kolektivů plným názvem klubu či skupiny**
- * **adresou autora**
- * **u kategorie J také věk autora**

b) na zadní straně v levém horním rohu uvedením:

- * **kategorie**
- * **datum (rok vzniku snímku)**

7. Autor svoje soutěžní fotografie zašle také v elektronické podobě přes portál www.uschovna.cz.

kde do zprávy uvede text: „NÁRODNÍ SOUTĚŽ FOTOGRAFIE“ a jméno autora, nebo přiloží k zásilce CD se soutěžními fotografiemi nadepsanými jménem autora. Soubory s fotografiemi zasílanými elektronicky nebo na CD musí být pojmenovány ve formátu: KK_JJ_NN_PP.JPG, kde KK je kategorie, JJ je příjmení a jméno autora, NN je název fotografie a PP je pořadové číslo, pokud se jedná o sérii. Například: A1_Jan_Novák_Volnost_Pohybu_02.JPG. Názvy fotografií musí být stejné na tisku, v přihlášce i v názvech souborů zasílaných elektronicky.

8. Soutěžní zásilka pro kategorie A1, A2, K a kategorii S musí obsahovat přihlášku. Účastnický poplatek ve výši 200 Kč zašle autor na bankovní účet číslo: 2301851828/2010, variabilní symbol 2023 a do zprávy pro příjemce uvede zkratku NAFO a jméno soutěžícího autora. Zásilky bez řádně vyplněné přihlášky nebo bez uhrazení účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně po ukončení soutěže.
9. Pořadatel nepřejímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora.
10. Fotografie nesplňující podmínky uvedené v předchozích bodech nebudou do soutěže přijaty.
11. Porota vybere z přijatých fotografií mimo oceněných další, které budou spolu s oceněnými vystaveny u příležitosti vyhlášení výsledků soutěže ve Vlastivědném muzeu v Olomouci. O této skutečnosti budou autoři informováni. Výstava může být reprízována v dalších městech. Fotografie z výstavní kolekce (mimo oceněných) budou autorům vráceny po skončení těchto výstav, nejpozději v květnu 2023.
12. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky, případně redukovat počty fotografií v seriálu.
13. Oceněné fotografie budou předány do Sbírky SČF se zachováním autorských práv.
14. Pořadatel si vyhrazuje právo použít oceněné a vystavené fotografie pro propagační účely, a to i v budoucnu, bez nároků na honorář, při zachování autorských práv.

III. HODNOCENÍ

Hodnocení snímků národní soutěže provede odborná porota jmenovaná NIPOS-ARTAMA. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

Ve všech kategoriích porota ocení fotografie umístěné na prvních třech místech.

V kategorii K porota ocení vítězný kolektiv finanční částkou 5 000,- Kč.

Dále může udělit maximálně tři čestná uznání v každé kategorii.

Všechny vítězné fotografie budou zveřejněny v reprezentativním katalogu výstavy a na doprovodném CD. Mimo tyto ceny mohou být bez ohledu na kategorie udělována další ocenění.

Ocenění autoři obdrží diplom a plaketu, věcné ceny sponzorů soutěže.

IV. KALENDÁŘ SOUTĚŽE

Vyhlášení soutěže 7. května 2022

Zveřejnění propozic soutěže nejpozději 1. září 2022

Zahájení příjmu fotografií pro předkolo 1. září 2022

Jmenování poroty do 1. prosince 2022

Příjem fotografií předkolo v kategorii J16 a J21 (uzávěrka předkola) do 15. ledna 2023

Hodnocení poroty předkola a sdělení informace o postupu do 7. února 2023

příjem fotografií „na papíře“ do 4. března 2023

Hodnocení poroty do 4. dubna 2023

Slavnostní předání cen soutěže a zahájení výstavy bude včas upřesněno.

Trvání výstavy: května 2023

Obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami.

Vaše osobní údaje zpracováváme dle požadavků GDPR – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 110/2019 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění. Více informací o ochraně osobních údajů v rámci činnosti NIPOS naleznete pod odkazem: www.nipos.cz/ochrana-osobnich-udaju.

Kontaktní adresy:

NIPOS-ARTAMA, Milan Sedláček, tel.: 736 704 228,
e-mail: sedlacek@nipos.cz,

www.nipos.cz

Svaz českých fotografů, e-mail: scf@scf.cz, www.scf.cz,
www.fotonarodni.cz

*Zpracoval Milan Sedláček
NIPOS-ARTAMA, červenec 2022*

Byli jsme ve Svitavách

/ 1. CENA - A2 - LENKA KREJČOVÁ / KAŽDÝ OKAMŽIK JE NEOPAKOVATELNÁ UDÁLOST - HOSPIC /

Po delší době jsme se v pátek 6. a v sobotu 7. května sešli při příležitosti vyhlášení výsledků 42. národní soutěže amatérské fotografie a zahájení výstavy ve Svitavách. Ocenění proběhlo v Ottendorferově domě a zahájení výstavy pak v Multifunkčním centru Fabrika. Další výstavy byly k vidění v místním gymnáziu, kde byla kolekce z Ratibořického mapového okruhu, v kině Vesmír fotografie Vladimíra Skalického a v Kavárně v parku fotografie Kateřiny Göttlichové. Do sálu kulturního střediska Fabrika se vrátila výstava „na šňůrách“. Kolekci slovenského AMFA 2021 tentokrát představila Mgr. Lenka Adamčáková velmi zdařilou videoprojekcí.

Program letošních Svitav byl oproti minulosti změněn. Nejprve jsme se v pátek sešli na besedě s profesorem Jindřichem Štreitem. Velmi zdařilou prezentaci jeho díla sledovalo asi 50 posluchačů. Součástí večera bylo i občerstvení a vzájemné diskuse. V sobotu dopoledne byl čas na seminář o slovenském AMFU a prohlídku doprovodných výstav. Ve 13 hodin jsme se sešli, abychom byli přítomni předání ocenění vítězům soutěže. Předseda poroty předal ceny těm, které porota ocenila. Šlo o tyto fotografie a fotografie:

1. cena – **Nela Kubánková**, Pomoz mi se odtud dostat
2. cena – **Viktorie Schánělová**, Bez názvu
3. cena – **Adéla Geržová**, Pan tajemný

Kategorie A02 autoři do 21 let téma „Ulice“

Kategorie A1 autoři bez rozdílu věku – volné téma

1. cena – **Petr Souček**, Dozorčí
 2. cena – **Samuel Hloušek**, M8 W SK8
 3. cena – **Zuzana Havrdová**, Adalbertinum
- Čestné uznání – **Roman Watzinger**, Druhá „strana“ pražské ulice

Kategorie A1 autoři bez rozdílu věku – volné téma

1. cena – **Jindřich Buxbaum**, Modlitba a prosba 1, 3
 2. cena – **Jiří Kočí**, Cesta k architektuře, Na pódiu, Deštivý den, Cyklistka v červené
 3. cena – **Ing. Ivan Vikár**, Geometrie, Měsíc
- Jana Vážná**, Spleťtosti 1, 4
- Čestné uznání – **Eva Stanovská**, Ponožkové blues 2, 5
- Čestné uznání – **Jitka Prausová**, Invaze 1, 2

Kategorie A2 autoři bez rozdílu věku téma „Neopakovatelná událost“

1. cena – **Lenka Krejčová**, Každý okamžik je neopakovatelná událost – hospic 3
 2. cena – **Zdeněk Bierhanzl**, Superbiky 6
 3. cena – **Eva Stanovská**, Dětský sen 2
- Čestné uznání – **Jakub Halama**, Kouzelné protisvětlo

/ 1. CENA - A02 - PETR SOUČEK / DOZORCI /

Kategorie C – téma „Pandemie“

1. cena – **Květa Lujková**, Omezené možnosti
2. cena – **Jaroslav Lelek**, Oběť pandemie
3. cena – **Anna Benešová**, Únik z lockdownu 1–4

čestné uznání – **Bedřich Sebera**, Už z toho trochu blbneme
Tereza Hornová, 2020

Kategorie B kolektivy téma „Trhy a slavnosti“

cena – **Omega HK** (5. 3.), Na blešáku 1–9

Další ocenění:

Cena SČF – **Petr Škarvan**, Výjimečný stav 4
Cena Foma s. r. o. Hradec Králové – **Květa Lujková**, Na lovu
Cena ZONER PRESS – **Anna Benešová**, Zlatý déšť, Imprese v lese
Cena Centrum uměleckých aktivit (CUA) Hradec Králové – **Eva Stanovská**, Dětský sen 1–5
Cena ředitele MMAG – **Eva Stanovská**, Vlakem
Cena starosty města Mgr. D. Šimka – **Karel Návrat**, Nemluvím s tebou 4
Cena ředitele SKS Mgr. P. Mohra – **Jaroslav Mareš**, Solitér

Součástí slavnostního předávání bylo i předání Ceny Ministerstva kultury ČR za celoživotní přínos amatérské fotografii, kterou předal zástupce MK ministerský rada paní Ing. Alena Kunčíková panu Vladimíru Skalickému. Protože 42. ročník soutěže je poslední, který se konal ve Svitavách, bylo na místě poděkovat pořadatelům i městu Svitavy za 26 let, kdy se o soutěž starali. To na závěr udělala ředitelka NIPOSu Mgr. Lenka Lázňovská a předsedkyně

Svazu českých fotografů PhDr. Věra Matějů, které předaly místostarostce města Svitavy a řediteli střediska kulturních služeb Mgr. Petru Mohrovi děkovné dopisy a diplomy.

Letošní ročník Národní soutěže sice nepatřil k těm nejúspěšnějším, na což měla vliv dozrávající pandemie, ale i tak splnil to, co od něj očekáváme. Ukázal úroveň současné fotografie, semináře určitě přispěly k další kultivaci fotografického citění účastníků a umožnil setkání fotografů. Všichni přítomní si odvezli katalog s CD, na kterém jsou vystavené fotografie.

Teď je tedy na čase začít přemýšlet, co dobrého z letošního ročníku zachovat a o co další obohatit 43. ročník Národní soutěže, který se „stěhuje“ do Vlastivědného muzea v Olomouci. Věřím, že v místě, kde se soutěž v minulosti již konala, najdeme nové impulsy k dalšímu rozvoji. Aby soutěžící měli dostatek času na tvorbu, byla již ve Svitavách vyhlášena témata 43. ročníku. Jsou to:

J16: pro autory do 16 let – volné téma

J21: pro autory do 21 let – téma „Zátíží“

A1: pro autory bez rozdílu věku – volné téma

A2: pro autory bez rozdílu věku – téma „Člověk v krajině a krajina v člověku“

Kategorie K: kolektivy – společné téma v rámci kolektivu

Kategorie S: pro autory bez rozdílu věku i kolektivy – téma „Pomoc“

12. 5. 2022 ●

Milan Sedláček

odborný pracovník NIPOS-ARTAM

/ CENA ZONER PRESS – ANNA BENEŠOVÁ / ZLATÝ DÉŠŤ /

Smíšené pocity

To je přesně to, co mám v souvislosti s letošním ročníkem Národní soutěže. Na jedné straně radost, že porota hodnotí zaslané fotografie bez roušek a že je naděje se po dvou letech znovu bez omezení v květnu sejít ve Svitavách. Na druhé straně je mi líto, že pandemie přece ještě ovlivnila počty soutěžících. Byla radost se dívat, jak členové poroty našli společný pohled na hodnocení fotografií, na druhou stranu lítost, že ze zdravotních důvodů se práce v porotě musel vzdát doc. Josef Ptáček a že i končící covid neumožnil účast při hodnocení ve Svitavách Ing. Stáhlíhovi.

Je pravda, že soutěžících i fotografií bylo méně než před dvěma roky, na mládežnických kategoriích bylo znát, že chybělo vedení a kolektivní práce ve škole a v kroužcích,

že se stále najdou soutěžící, kteří nechtějí dodržet zadané téma a posílají prostě to, co na dovolené nafotili, ale potěšující bylo, že se objevilo více opravdových seriálů, z nichž bylo možno vybrat oceněné, že v kategorii do 16 let porota mohla 1. cenou ocenit opravdu velmi zdařilou fotografii, že i v ostatních kategoriích se mohli porotci jednoznačně shodnout na ocenění, protože šlo o fotografie, jež si to zasloužily.

Osobně mně udělalo radost několik věcí. Jednak skutečnost, že soutěž naplnila to, co má v názvu, slovo národní. Podíváme-li se na seznam míst, odkud soutěžící pocházejí, pak vidíme, že se nejedná jen o velká města jako Praha, Brno, Olomouc, Hradec Králové, ale že se na těchto

„k těm smíšeným pocitům přispívá i skutečnost, že se tímto ročníkem po 26 letech loučíme se Svitavami“

názvech můžeme dobře učit zeměpis, od západočeských Karlových Varů, přes severní Rumburk, Turnov, Hořice se dostaneme přes místa, které ani neznám jako Čaková, Skřípov, Jasenná, Výrov až na severní Moravu do Otrokovic, Opavy a tak dále. Tam všude jsou fotografové, kterým soutěž umožňuje poměřit své umění. Druhá věc, z níž mám radost, je skutečnost, že se jména některých soutěžících, stejně jako v minulosti, objevují v několika po sobě jdoucích ročnících, a dokonce, že přecházejí z mládežnických kategorií mezi dospělé.

K těm smíšeným pocitům přispívá i skutečnost, že se tímto ročníkem po 26 letech loučíme se Svitavami. S městem a pracovníky místního Střediska kulturních služeb, kteří obětavě zajišťovali vše potřebné, aby soutěž

měla své perfektní zázemí. Bohužel v posledních dvou letech se nenašla možnost vystavit oceněné fotografie v tomu odpovídajícím prostředí, a tak se soutěž stěhuje do Vlastivědného muzea v Olomouci, místa, kde před lety začínala. Je na místě poděkovat všem, kteří nám ve Svitavách pomáhali soutěž organizovat, především řediteli SKS Mgr. Petru Mohrovi a dalším pracovníkům střediska, vedení města, Muzeu a galerii ve Svitavách a všem dalším. Věřím, že tato změna, kdy se soutěž stěhuje do univerzitního města Olomouc, přinese další nové impulsy pro rozvoj soutěže.●

*Milan Sedláček
odborný pracovník NIPOS-ARTAMA*

PRAHA FOTOGRAFICKÁ 2022

Fotografie Prahy jako umění pozorovat

/KRONIKA HLAVNÍHO MĚSTA - JOACHIM JAKUB - VÝROČÍ 17. LISTOPADU V PRAZE /

Výrok Elliotta Erwitta, který charakterizuje fotografii jako umění pozorovat, najít něco zajímavého na zdánlivě obyčejném místě, lze vztáhnout na letošní ročník soutěže a výstavy Praha fotografická 2022. Většina přihlášených fotografů neprecizovala známé pražské motivy, ale snažila se najít nové, neobvyčejné pohledy na obyčejných zapomenutých místech. Dokazuje to, že Praha je viděna zevnitř, že jde o skutečný obraz, nikoliv vylepšené pohlednice. I typické pražské motivy jsou viděny trochu jinak, což dokazují třeba Horákovy minimalistické Emauzy či Kmeťovo pražské nábreží. Krásné jsou v pojetí Karolíny Kupcové nejen střechy Starého města, ale i problematické rozbité zdi. Obdivujeme spolu s Lukášem Uherem a Věrou Šírokovou barvy kreseb ozvláštňující tvář města i nejobyčejnější památníky staré doby v podobě nárožních patníků v podání Jindřicha Broukala.

Učíme se zalidnit Prahu mladými s Martinem Schubertem či Kristýnou Knotovou a taktéž ocenit poetiku práce v pražských ulicích či každodenní život města v poklidu či vzrušených dobách pandemie. Věříme symbolům barev a kontrastů, protože pro dobrou fotografii je důležité mluvit beze slov. Na snímcích nacházíme ty, jimž rozumíme, často své sousedy, přátele, známé, ale i ty, jimž je třeba pomoci, ať soucítěním či fyzicky, neboť současná doba si přímo vyžaduje toleranci, pochopení. Škoda, že z letošního ročníku

soutěže skoro zmizel humor, nezbytné koření i nejtěžších chvílí, který v uplynulých ročnících přinášel nezapomenutelné fotografie. Fotograf jako dobrý pozorovatel vnímá nálady a pocity, které vzbuzují nejen obyvatelé metropole a další živí účastníci jejího divadla, ale i řeč artefaktů, prostředí a okolních neživých věcí, které ožívají naším pozorováním a poznáním. Fotografie Prahy spojují neopakovatelnost zobrazené skutečnosti s osobním přístupem autora, jeho hodnocením, prožitkem, emocemi. Tvoří kroniku pro budoucnost. Pouhá paměť nestačí na rychlé přeměny a právě tady je fotografie ideálním pomocníkem, nástrojem, partnerem historie. Dokáže často zachytit, co by stálo mnoho slov.

Účastníci letošního v historii soutěže již 26. ročníku soutěže svými 979 fotografiemi dodanými na papíře ve zvětšeninách výstavní velikosti složili barvitý obraz našeho hlavního města. Obrazově podnětnou výstavu sestavenou z jejich příspěvků a umocněnou historickým prostředím Galerie Ambit si zapamatujete a vám bude inspirací k vlastnímu pokusu ztvárnit realitu, kterou ve městě žijete nebo pociťujete. Soutěž je otevřená všem tvůrcům, profesionálům i amatérům. Neomezuje věk, státní ani sociální příslušnost. Je otevřená všem, kdo se dovedou dívat okolo sebe a pozorované fotograficky zaznamenat.

Věra Matějů

/ CENA STAROSTY PRAHA 1 PETRA HEJMY-SCHUBERT KAREL / NA MŮSTKU /

Praha fotografická 2022

26. ročník

/ CENA PRIMÁTORA HL. M. PRAHY ZDEŇKA HŘIBA - HORÁK RICHARD / DÁMA S PSÍKEM /

Pod záštitou primátora hlavního města Prahy Zdeňka Hřiba

Slavnostní předávání cen: 2. 5. 2022 v 17.30, Brožíkova síň, Staroměstská radnice, Praha 1

Výstava: 30. 4.–14. 5. 2022, Galerie Ambit, Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, denně 10–19, so–ne 9–19

Mezinárodní soutěžní přehlídka Praha fotografická, nazvaná v duchu velkého fotografa Prahy Josefa Sudka, již přes 25 let pravidelně soustřeďuje nejlepší snímky hlavního města, které vznikly v minulém roce. Každoroční výstavy jsou nejen odrazem proměn metropole, ale i tvůrčích aktivit a směřování jednotlivých fotografů. Do 26. ročníku soutěže bylo přihlášeno 979 fotografií. Zasláné fotografie hodnotila v roce 2022 osmičlenná porota v čele s fotografkou a kurátorkou Danou Kyndrovou. Fotografie jsou porotě předkládány a vystavovány v originální autorské podobě (zvětšeniny minimálně 30x40cm). Soutěží se tradičně ve čtyřech stálých kategoriích – Krása Prahy a její proměny, Lidé v Praze, Problémy Prahy a Kronika hlavního města. Proměnlivé kategorie v tomto ročníku byly Neděle v Praze a Staré Město. Ve všech kategoriích se udělují ceny a čestná uznání. Kritériem jejich výběru je originalita záběrů a individuální tvůrčí přístup k fotografickému ztvárnění tématu.

Hlavní cenou napříč kategoriemi je Cena primátora hlavního města Prahy, kterou letos získal Richard Horák za snímek z covidové Prahy Dáma s psíčkem. Dále byla udělena Cena Foma Bohemia za nejlepší černobílou fotografii (Pavol Kmeťo: Zasněžená Praha), Cena Svazu českých fotografů (série Vítězslav Říha: Chodci Václaváku deštěm oděni), Cena Svazu slovenských fotografů (Pavol Kmeťo: Pražské mosty). Starosta Městské části Praha 1, Petr Hejma, ocenil jako každoročně fotografii vybranou návštěvníky výstavy loňského covidem-19 ovlivněného roku (Martin Schubert: Na Můstku).

Letošní výstava představující 213 vítězných a porotou vybraných snímků od 59 fotografů je příspěvkem k vizuální kronice města. Většina přihlášených fotografů neprecizovala známé pražské motivy, ale snažila se najít nové neobyčejné pohledy na obyčejných zapomenutých místech. Dokazuje to, že Praha je viděna zevnitř, že jde o skutečný obraz, nikoliv vylepšené pohlednice. Fotograf jako dobrý pozorovatel vnímá nálady a pocity, které vzbuzují nejen obyvatelé metropole a další živí účastníci jejího divadla, ale i řeč artefaktů, prostředí a okolních neživých věcí, které ožívají naším pozorováním a poznáním.

Fotografie Prahy spojují neopakovatelnost zobrazené

skutečnosti s osobním přístupem autora, jeho hodnocením, prožitkem, emocemi. Tvoří kroniku města pro budoucnost. Pouhá paměť nestačí na rychlé přeměny, a právě tady je fotografie ideálním pomocníkem, nástrojem, partnerem historie. Dokáže zachytit, co by stálo mnoho slov.

Soutěž i výstavu Praha fotografická pořádá Společnost Praha fotografická, z. s. za finančního přispění hlavního města Prahy a Ministerstva kultury ČR s podporou Městské části Praha 1, organizací Svaz českých fotografů, z. s. a Nipos Artama. Poděkování za ceny do soutěže patří firmám Centrum Fotoškoda, Foma Bohemia, Nikon, Sanco, Ultralab&syn a Svazu slovenských fotografů.●

Kurátorka výstavy: Věra Matějů

Design: Dana Bleyová

Překlad: Jana Hejsková

Realizace: Karolína Huňady Hanušová a Lukáš Kalivoda

Výstava Jiřího Vacka

V příjemném a velmi dobře uzpůsobeném prostředí foyer rychnovské knihovny probíhá do 20. května výstava Jiřího Vacka, člena FOTOKLUBU Rychnov nad Kněžnou. Na tři desítky černobílých fotografií zaujmou každého, kdo má jen trochu pozitivní vztah k přírodě okolo nás. Chce-li fotograf pořídit ten správný záběr, musí najít před stisknutím spouště správný čas a úhel pohledu. Ve většině případů to není napoprvé. Dobrého fotografa krajiny šlechtí vnímavost, trpělivost a předvídavost. V tomto směru Jiří Vacek neklamal.●

Text a foto Vladimír Damašek

Zamyšlení s nadhledem

soubor uměleckých fotografií Lukáše Kroulíka

Fotoklub Náchod připravil další zajímavou výstavu na ochozu knihovny v půjčovně pro dospělé v Městské knihovně v Náchodě.

MgA. Lukáš Kroulík se narodil v Náchodě a pochází ze Rtyně v Podkrkonoší.

Lukáš vystudoval University of the Art v Londýně, kde také žije. Do povědomí světové i české veřejnosti se dostal díky své kreativní práci s celebrity a debutantskými bály. V rámci těchto bálů uvedl do britské společnosti dcery z urozených rodin, jako je například Ella Mountbatten, tak i dcery z vlivných zahraničních rodin, jako je například

Sabrina Ho, jejímž otcem je Stanley Ho, miliardář z Macau. Sabrinu na báli v Kensingtonském paláci doprovázel arcivévoda Alexander Habsburg.

Lukášovy fotografie byly vystaveny v Královské Akademii Umění, Mall Galleries, Chelsea Arts Club, ale také v Galerii výtvarného umění v Náchodě. Jeho fotografie z jím pořádaných akcí se objevily na titulních stránkách The Daily Telegraph, v ČR v Blesku a dalším tisku.

Lukáš je laureátem ocenění za práci pro britskou kulturu a za charitativní práci, uděleného princem Philipem. www.lukaskroulik.london ●

Petr Šulc, Náchod

Z mé tvorby

Autorská výstava fotografií Pavla Rejtara je v pořadí třetí autorskou výstavou v nově opravené Galerii Za pokladnou zámku rodiny Bartoň-Dobenín v Novém Městě nad Metují. Je otevřena do 29. dubna 2022. V čase předcházejícím v galerii vystavoval fotografické portréty Jiří Chadima a fotografie aktů Miloš Vojíš. Tyto realistické výstavy přilákaly do galerie velkou řadu diváků, byly pro diváckou obec srozumitelné.

Pavel Rejtar (1944) přichází s nads skutečností; neboť tak je nazýván výtvarný směr surrealismus. „To slovo okamžitě přičaruje vidiny čehosi nadpřirozeného a zázračného, odcizení a dezorientace, nevysvětlitelného neznáma,“ říká Mahony v knize Surrealisté.

Pavel Rejtar předkládá na výstavě divákům tři desítky fotografií různého formátu z tvůrčího období téměř dvaceti let. Jde o výše tvorby, neboť jeho významná kolekce fotografií je v Galerii U Dvou raků v Hradci Králové. V bytě, který je zároveň galerií, je téměř 150 fotografií adjustovaných na podložce. Autor záměrně nedává k obrazům popisky ani datum vzniku. Ve svých obrazech

nechává plynout vzájemně nesourodé předměty ve vztazích, které se vytváří pouze ve snu a mizí s prvním slunečním paprskem. Jeho snové obrazy, velmi často protkané ženou, předkládá k osobnímu dialogu s divákem a čeká, že i divák se odpoutá od reality a bude podvědomě komunikovat s autorem prostřednictvím prezentovaných obrazů.

Je nasnadě, že mnoho lidí tím, že žijí v určité realitě, obtíženi svými starostmi a potížemi, nevstoupí do tohoto dialogu. Rejtarovy obrazy nevznikají cvakáním. Fotoaparát je jen prostředníkem sdělení mezi duchovním přístupem autora k tvorbě fotografií, které jsou vyústěním citových prožitků určité chvíle.

Pavel Rejtar úzce spolupracuje s profesorem Jerzy Olekem z Polska. Je pravidelným účastníkem jeho fotografických projektů Labyrint, Vidět sebe, Symplex komplex aj. Je čestným členem Volného sdružení východočeských fotografů a členem Unie výtvarných umělců Hradec Králové. ●

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

Saudek tradiční a stále zajímavý

V listopadu 2021 jsem se dostal do výstavní galerie Uherského Hradiště na výstavu Jana Saudka. Jelikož jeho tvorbu mám rád a byl jsem nedaleko, rozhodl jsme se výstavu navštívit. Trochu jsem se obával, co mne čeká. Kdo viděl Janovy poslední fotografie, pokyvuje i se mnou hlavou, kam se jeho tvorba ke konci jeho kariéry dostala.

Do Hradiště jsem jel nadvakrát. Poprvé jsem nestihl otevírací dobu galerie. Jel jsem tedy o nějaký ten den později. A nelituji. Galerie Slovákého muzea hostila přes osmdesát fotografií z různých období Saudkovy tvorby.

Jak popisuje Milada Frolová v Kroměřížském deníku: „Jsem ráda za to, že se nám tato kolekce podařila dát dohromady a čítá na pětasedesát fotografií. Pozoruhodná je ale také tím, že zachycuje různé úseky autorovy tvorby, od té počáteční až po různá témata, jak se jim Jan Saudek v průběhu života věnoval.“

Zdroj: https://kromerizsky.denik.cz/zpravy_region/saudek-hradiste-beseda-autogramiada-300122.html

Byly zde viděny dnes již legendární fotografie pořízené ve sklepním bytě na Žižkově. Vedle toho obrázky mladší. Téměř všechny kolorované v kvalitě, kterou Jan Saudek vždy dodržoval. Výstavu jsem si prošel dvakrát, neboť takto ucelená

kolekce nebude hned tak k vidění po několik roků.

29. ledna letošního roku proběhla beseda za přítomnosti autora. V počtu dobrých sta příznivců proběhlo poděkování za možnost vystavovat ve zdejší galerii a povídání, kde Jan zavzpomínal: „Vrátil jsem se v roce 1969, kdy komunisti už byli zase u vesla. Po vystoupení z letadla jsem si klekl a políbil zemi, načež mě policajti zvedli a odvedli k výslechu. Já mám v USA v Kalifornii už 60 let přítele a on mi řekl, že Čechy, Morava a Slovensko jsou nejkrásnější země na světě. Svého návratu jsem nikdy nelitoval. Říkám to proto, abyste pochopili, že to myslím doopravdicky.“

Zdroj: https://kromerizsky.denik.cz/zpravy_region/saudek-hradiste-beseda-autogramiada-300122.html

A co závěrem? Možná Janovo vyznání: „Většina starých lidí vám řekne, že život je hnusný a krátký. Já vám ale přísahám, že život je dlouhý a nádherný a stojí za to ho žít.“

Zdroj: https://kromerizsky.denik.cz/zpravy_region/saudek-hradiste-beseda-autogramiada-300122.html

Držme se toho nejryzejšího i v životě svém.●

Vladimír Skalický
Lanškroun

Sekce fotografů regionu Náchod, Knihovna Velké Poříčí, Městský klub v Novém Městě nad Metují, Kłodzki Klub Fotograficzny, Fotoklub KIS Hronov, MKS Červený Kostelec, Muzeum Nové Město nad Metují, Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, Fotoklub Červený Kostelec, Klub fotografů Nové Město nad Metují spolek Poznávání, KIS Hronov, Fotoklub Náchod, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín Nové Město nad Metují, ZUŠ Bedřicha Smetany Nové Město nad Metují a Městská knihovna Nové Město nad Metují

vás zvou
na výstavy fotografií a společná setkání

česko-polský fotografický rok 2022

czesko-polski rok fotograficzny

2. 1. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Heleny Urbanové „Postřehy“,
Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby městského úřadu.
Výstava potrvá do 28. 2.

3. 2. vernisáž v 17 hodin

Autorská výstava fotografií Boguslawa Michnika „Otisky“,
Galerie Zázvorka, Nové město nad Metují
Výstava potrvá do 2. 4.

23. 2. vernisáž v 17 hodin

**Autorská výstava fotografií Rudolfa Němečka
„Znovuobjevování“**,
Galerie Na Hradě, Hradec Králové.
Výstava potrvá do 28. 3.

1. 3. otevření výstavy

**Výstava fotografií Josefa Kujala a Rudolfa Němečka
„Co často chybí“**,
Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby městského úřadu
Výstava potrvá do 30. 4.

21. 3. otevření výstavy

**Autorská výstava fotografií Libora Nývltu
„Mikropoetické příběhy“**,
Knihovna Velké Poříčí.
Otevřeno podle pracovní doby knihovny.
Výstava potrvá do 30. 4.

2. 4. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Pavla Rejtara „Z mé tvorby“,
Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín,
Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 29. 4.

6. 4. otevření výstavy

**Výstava fotografií Boguslawa Michnika, Zdeňka
Mudrocha, Petra Moška, Ivy Pavlátové, Rudolfa
Němečka a Zdeňka Šulce „Z volné tvorby“**,
zámek Sloupno u Nového Bydžova.

Výstava potrvá do 31. 10.

11. 4. otevření výstavy

**Autorská výstava fotografií Ludvida „Návraty do
přítomnosti“**,

Foyer Kulturního centra Fabrika, Svitavy.

Otevřeno podle provozní doby kulturního centra.

Výstava potrvá do 31. 4.

22. 4. vernisáž v 17 hodin

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego
Galeria Sztuki pARter, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.
Výstava potrvá do 20. 5.

2. 5. otevření výstavy

**Výstava fotografií žáků ZŠ Malecí, Nové Město nad Metují
„Toulky městem“**, Galerie Na schodech, Městský úřad
Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby městského úřadu.

Výstava potrvá do 30. 6.

4. 5. vernisáž v 18 hodin

Výstava fotografií členů Fotoklubu KIS Hronov,
Foyer sálu Josefa Čapka, Hronov.

Vystavují autoři: Jaroslav Grim, Milan Hanč, Radoš Notek,
Libor Nývlt, Pavel Rejtar, Zdeněk Šulc.

Otevřeno podle provozní doby informačního centra.

Výstava potrvá do 31. 5.

6. 5. otevření výstavy

**Výstava vítězných fotografií z 50. ročníku Ratibořického
mapového okruhu**,
Foyer Gymnázia Svitavy.

Otevřeno podle provozní doby školy.

Výstava potrvá do 30. 5.

27. 5. vernisáž v 17 hodin

**Fotoklub Náchod pořádá 11. ročník mezinárodního
výstavního projektu „ZEĎ 2022“**,
vstupní hala Městské knihovny, Kamenice, Náchod.
Kolektivní výstava – setkání generací, národností
i výtvarných technik a stylů.

Otevřeno podle provozní doby knihovny.

Výstava potrvá do 15. 6.

3. 6. vernisáž v 16 hodin

**Autorská výstava fotografií Jaroslava Lelka a Tomáše
Lelka „Lelkoviny“**,

Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín,
Husovo náměstí,
Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 30. 6.

22. 6. vernisáž v 17 hodin

**Výstava z tvorby členů Unie výtvarných umělců,
„VÝCHODOČESKÝ VÝTVARNÝ SALON UVU“**,
Galerie Na Hradě, Hradec Králové. Vernisáž výstavy
s kulturním programem 4. 9. v 17 hodin.

Otevřeno po–pá 8–18 hodin.

Výstava potrvá do 4. 9.

21. 6. vernisáž v 18 hodin

Výstava fotografií členů Klubu fotografů.

Rychnovský zámek, Rychnov nad Kněžnou.

Vystavují autoři Vladimír Damašek, Luboš Frede, Vladimír Homolka, Jan Jirásek, Ivan Nehera, Jiří Vacek, Luboš Víteček a Jan Vokoun.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 4. 9.

1. 7. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Ludvida „Doteky světla“,

Galerie Na schodech,

Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 8.

2. 7. vernisáž ve 14 hodin

Výstava fotografií „Pohledy a vize XVI“ členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Vystavují autoři: Zlatko Hála, Petr Hacker, Ladislav Hartman, Denisa Jirásková, Vladimír Klofáč, Jaroslav Lelek, Ludvida, Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Eda Orel, Iva Pavlátová, Bohuslav Rejthar, Milan Semerád, Petr Šrám, Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová a Jiří Vít.

Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Husovo náměstí,

Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 31. 7.

6. 8. vernisáž ve 14 hodin

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego „SEZON 2022“

Vystavují autoři: Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Grażyna Szczepańska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński,

Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 31. 8.

1. 9. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Jarmily Valterové „Výběr z tvorby“,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 10.

1. 9. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Ludvida „Zastavení v čase“,

Informační centrum, Eliščino nábřeží, Hradec Králové.

Otevřeno podle provozní doby IC.

Výstava potrvá do 30. 9.

3. 9.

Den fotografie v Novém Městě nad Metují

a Červeném Kostelci

v 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií z přehlídky fotografické tvorby

„FOTOGRAFIE 2022“

Galerie Za pokladnou a arkády zámku rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 30. 10.

Po otevření přejezd do Červeného Kostelce, kde bude v Galerii Městského úřadu ve 13.30 hodin vernisáž výstavy fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže.

„51. ročníku Ratibořického mapového okruhu“

Následovat bude seminář vedený významným českým fotografem **Ludkem Vojtěchovským** na téma „Jak nás ztiší zátiší“, divadlo J. K. Tyla Červený Kostelec.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 25. 9.

11. 9. vernisáž v 17 hodin

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

„Pohledy a vize XVI“, Pijalnia Wód Mineralnych, Duszniki Zdrój, Polsko.

Výstava potrvá do 30. 9.

21. – 23. 10.

LABYRINT – LabiRynT

mezinárodní multimedialní výstavy na téma „OKNO“.

Kurátoři výstavy jsou Anna Panek-Kusz a prof. Jerzy Olek.

Z České republiky jsou přizváni fotografové Zdeněk Mudroch, Petr Moško, Rudolf Němeček, Iva Pavlátová, Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík a Petr Šulc.

Slubice – Polsko, Frankfurt nad Odrou – SRN.

1. 11. otevření výstavy

Autorská výstava fotografií Vladimíra Klofáče

„Toulky historií“,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 12.

8. 11. otevření výstavy

Repríza TOP fotografií z mezinárodní soutěže „51. ročníku Ratibořického mapového okruhu“.

Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.

Výstava potrvá do 18. 1. 2023

9. 12. vernisáž ve 14 hodin

Výstava fotografií „Vizuální doteky“.

Vystavují členové Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Galeria Sztuki pARter, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 31. 12.

Partneři akcí:

Impuls Hradec Králové, z. s., FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové, FOTOGOLD s. r. o. - Trutnov, Svaz českých fotografů, z. s., UVU Hradec Králové, Fotoateliér Lubomír Imlauf – Nové Město nad Metují, Galeria OKNO Slubice, Polsko, Losenický – polygrafický závod s. r. o. Nové Město nad Metují, Galerie Naproti, Petr Moško, Pardubice a TISKAČKA.cz copycentrum&photolab, Nové Město nad Metují.

Projekt se uskutečňuje za podpory Ministerstva kultury ČR. ●

Skrze Tebe vidím sebe

Galerii Osmičku v Humpolci navštěvuji velice zřídka. Když jezdím do Kojčic do kanceláře, bývá zpravidla ještě zavřená. Když jezdím domů, tak už zavřená. Přesto se mi podaří výstavu zde prezentovanou někdy navštívit. Tak tomu bylo i letošního jara, při cestě do Českého Krumlova. Byly zde vystaveny fotografie pod názvem Skrze Tebe vidím sebe.

Výstava se zaměřila na zobrazení člověka jako zdroje inspirace, modelu i otazníku v současné době. Jak se píše v anonci výstavy na stránkách galerie: „Výstava pátrá po fotografickém portrétu v současném umění. Vnímá přitom člověka jako leitmotiv, který se stává hlavní spojnicí mezi analogovou, digitální a algoritmickou fotografií. Na tomto pozadí odhaluje, jak se za poslední tři dekády proměnil způsob, jakým se díváme na sebe a na druhého. Je obraz a tělo výsostně oddělená dualita, nebo splývají v jedno? Mohu skrze tebe vidět sebe? Na tyto otázky hledá odpovědi ve formě mezigeneračních dialogů, které mezi sebou zastoupení autoři vedou. Autoři různých generací k fotografickému pohledu přistupují odlišnými způsoby a reprezentují tak dynamické prostředí, ve kterém se fotografie za poslední tři dekády ocitla.“

K vidění zde byly fotografie autorů dnes již pevně ukotvených na české fotografické scéně, jako například Libuše Jarcovjákové, Dity Pepe, Václava Stratila nebo Pavla Máry. Nechyběli Ivan Pinkava, Pavel Baňka, Veronika Bromová, Štěpánka Stein Salim Issa a další. Viděl jsem i práce pro mne zatím neznámých autorů Jakuba Delimanta, Adély Matasové nebo Pavla Hečka.

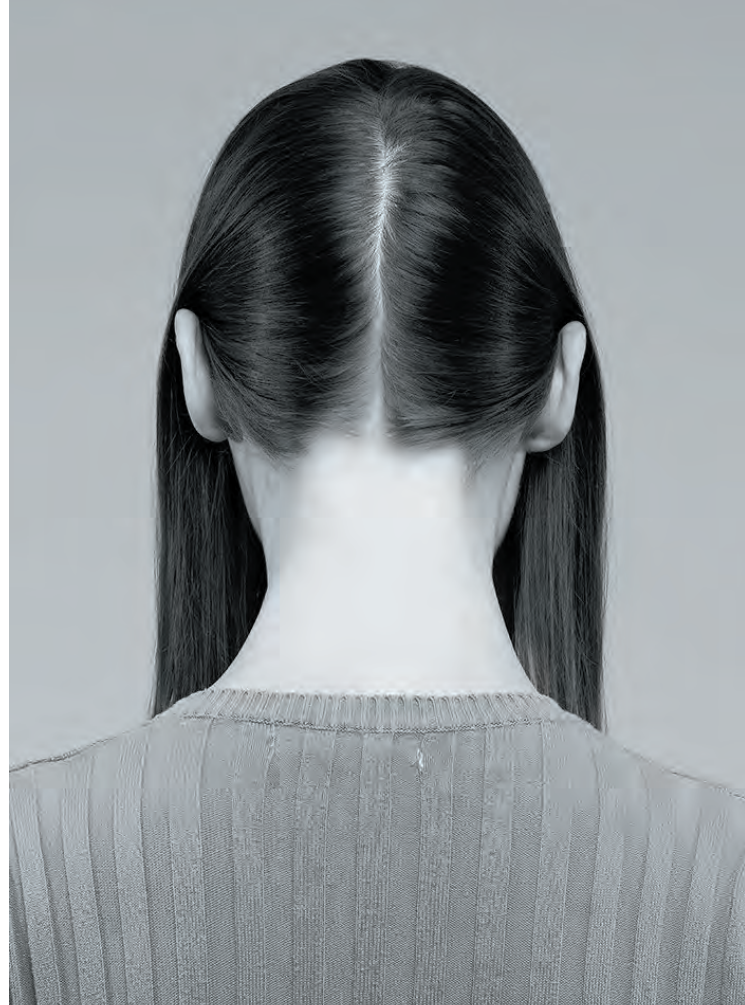
A co jsem si odnesl?

Především příjemný pocit sounáležitosti s komunitou fotografů, kteří stále tvoří. Ujistění, že dnešní fotografie stojí na dvou pevných nohách – klasické analogové i té digitální – v pevné rovnováze. Že se s fotografií dá dále pracovat v multimediálním světě, aniž by se snížila hodnota jejího sdělení, a nakonec skvělý pocit z kolekce fotografií Pavla Máry a jeho, ještě velkoformátových analogových obrazů.

Galerie Osmička je moderní mladou galerií, která se v českém výtvarném prostředí již pevně ukotvila a každá její návštěva mne naplňuje klidem a pohodou.

Přijďte se podívat.●

Vladimír Skalický
Lanškroun

/ FOTOGRAFIE / PETR VERNER /

PROČ dírková komora

K Dnešnímu zamyšlení mne přivedla anonce na jednu výstavu.

Na telefonu se mi ukázala pozvánka do Kroměříže na výstavu fotografií s názvem Pinhole, která proběhla v lednu a únoru letošního roku. Na výstavě své fotografie představili fotografové Josef Ščotka a Josef Gál z Otrokovic, Luboš Blažek ze Zlechova a Vladimír Hudeček z Kroměříže.

Využil jsem své cesty do blízkosti Kroměříže a na výstavu jsem se vydal. V úvodním textu výstavy jsou návštěvníci stručně seznámeni s technikou dírkové komory a upozorněni na skutečnost, že takto vzniklé fotografie mohou být rozmazané. Doslova bylo napsáno:

„Tyto fotografie nemohou být už z principu svého vzniku zcela ostré, a tak se mohou autoři oprostít od honby za technicky dokonalými snímky a soustředit se plně na zachycení myšlenek, atmosféry nebo třeba svých pocitů z daného místa, na kterém fotí.“ Hluboká myšlenka.

Skutečnost byla ale bohužel trochu jiná.

Smyslem mojí úvahy není recenze této výstavy, ale zamyšlení o tvorbě technikou Camery Obscure.

Vystavené fotografie v Kroměříži byly uspořádány v rámech po jednotlivých autorech.

Zatímco Vladimír Hudeček představil skutečně rozmazané barevné fotografie formátu 30x40, tak Josef Ščotka ukázal fotografie tak ostré, jakoby byly foceny levným

„bakeliťákem“. Jen to zaoblení rovin napovídalo, že jde o tuto starou pratechniku fotografování. Luboš Blažek zaujal zajímavou strukturou barvy na fotografii, jako by došlo k retikulaci povrchu fotografie teplem. Nevím, zda to bylo způsobeno skutečně materiálem, na který bylo fotografováno, nebo více technikou zpracování v počítači. Jediný Josef Gál představil obrázky, ze kterých bylo jasné, že je nelze udělat ničím jiným než „dírkou“. Formát 10x40 cm nebo kolik a optické vykreslení hovořilo jasně. Bylo jen na škodu, že své fotografie musel doprovodit zbytečným textem. Asi pro vysvětlení divákům, co na obrázcích vidí. Snad všechny fotografie na výstavě byly vytištěny, žádná na fotografickém papíře.

Při procházení výstavy v Kroměříži mne napadla otázka, jaká fotografie má vlastně z dírky být?

Tvorba technikou dírkové komory se v poslední době, alespoň v mém okolí, stala velice populární. I já jsem této technice podlehl, když jsem se chystal na fotografování v Českém Středohoří a chtěl fotit ta panorámata. Tenkrát to nevyšlo, ale fotografie ve formátu 6x34 cm začaly „chodit“ až později.

Můj pohled na zhotovené fotografie je takový. Základní myšlenkou je, že když dělám historickou technikou, měl by výsledný obrázek být dělán také klasickou cestou. Tedy bez digizpracování a tisku. Klasický barytový papír, ideálně s mírným teplým nádechem. Vítám, když je na fotografii vidět ta ruční práce, lidská nebo technická chyba.

Ne v tom, že je fotografie bez retuše „podobkovaná“ od prachu. Ale taková ta lidsko-technická chyba.

Tu nakloněný horizont, tam nějaké to „zafouknuté“ světlo. Nevadí mi ani různé mapy nebo světelné chyby. Vždyť kamarádi z Náchoda dělají obrázky, kde je do dírkovky více než jedna dírka. To jsou potom obrazy přes sebe krásně překryté. Nevím, zda jsem v tomto názoru jiný než ostatní. Proto jsem požádal kamarády, kteří „díрку“ využívají, aby mi odpověděly na pár otázek.

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

Jaká byla cesta k výsledku?

Jak své obrázky zpracováváš? Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Zasahuješ nějak do následného procesu zpracování výsledné fotografie?

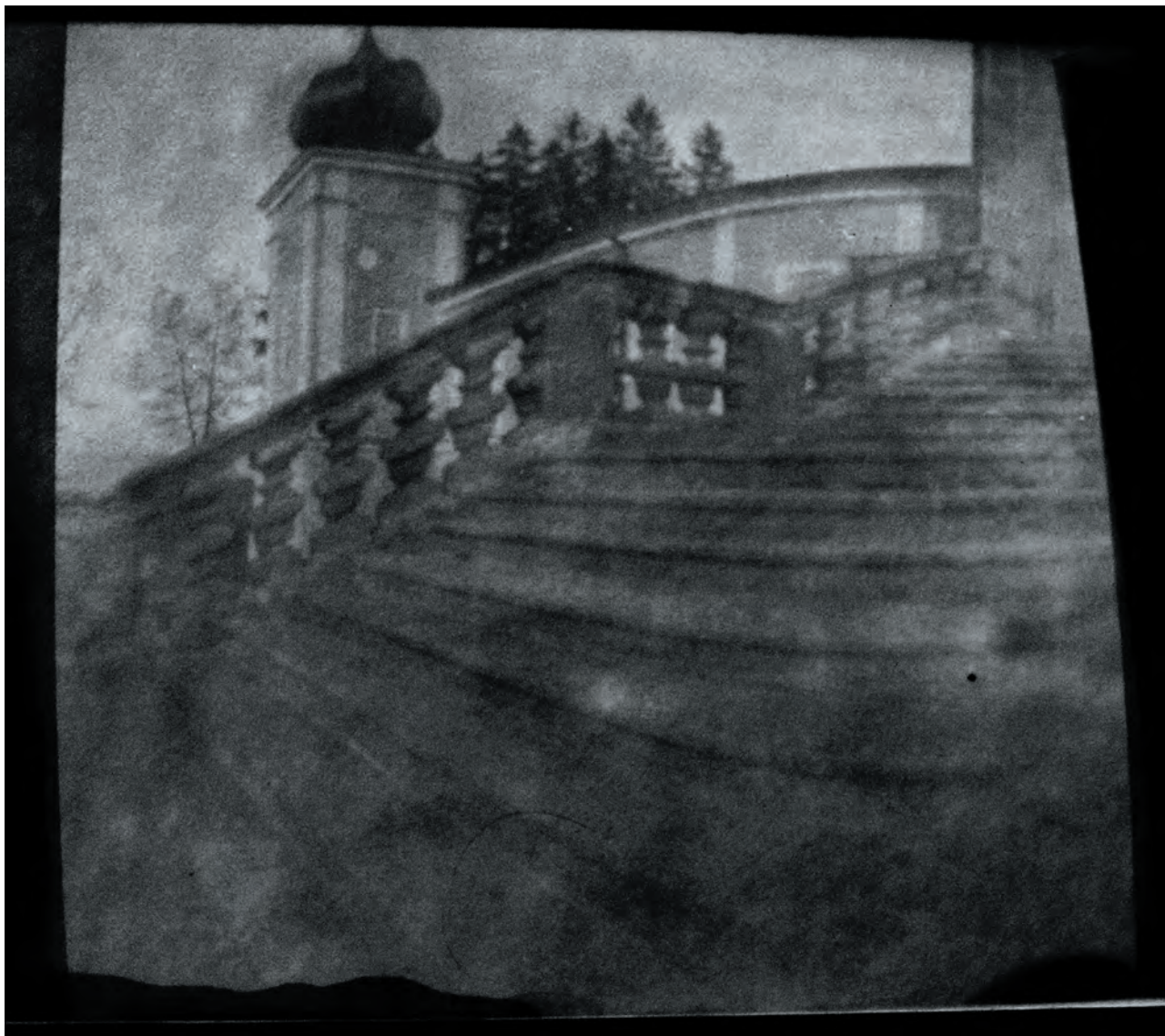
Jak by podle Tebe měla fotografie z dírky vypadat?

Daří se Ti tuto představu naplňovat?

Jaké fotografie z dírky se Ti líbí, popřípadě máš-li nějaký vzor?

Zde jsou jejich odpovědi.

Vladimír Skalický
Lanškroun

Jan Odehnal

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

Dírkovou komorou fotím asi tři roky.

Jaká byla cesta k výsledku?

Cesta k výsledku byla dlouhá. Několik roků, možná i víc než dekádu, jsem měl svoji komoru na ploché filmy 13x18 rozestavěnou. Až teprve před třemi léty jsem ji dokončil a začal používat. Přibila k ní i komora panoramatická 6x18.

Jak své obrázky zpracováváš?

Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Svoje obrázky zpracovávám sám, klasickou cestou ve fotokomoře. Dělán kontakty nebo i zvětšuji na baryt.

Zasahuješ nějak do následného procesu zpracování výsledné fotografie?

Do fotografií nijak nezasahuji.

Jak by podle Tebe měla fotografie z dírky vypadat?

Čím je dírka přesnější, tím více se přiblíží fotografii z fotoaparátu a ztrácí tak trochu své kouzlo. Ta cesta k tomu obrázku je úžasná a osvobozující.

Daří se Ti tuto představu naplňovat?

Daří se mi naplnit tuto představu.

Jaké fotografie z dírky se Ti líbí, popřípadě máš-li nějaký vzor?

Při procházení webu světového dne dírkové komory jsem narazil na obrázky takřka z rodinného alba pořizované dírkovou komorou.

Autorův přístup a netradiční pohled mě hodně zaujal.

Petr Beran

Vždycky jsem toužil po panoramatickém fotoaparátu na svitkový film. Jeho cena je ale astronomická. Proto jsem si pořídil panoramatickou dírkovou komoru 6x18cm. Oproti digitálnímu cvakání mě nutí o snímku trochu přemýšlet a vlastní fotografování trvá déle, nejenom expozicí, ale i přípravou. Je to krásný přístroj, s kterým si rád zafotím. První snímky se kupodivu celkem povedly. Nebylo to na 100 %, ale na začátek dobré. Na internetu jsem si stáhl program na určení času a celkem to vychází. Nyní již čas celkem dobře odhaduji.

Nejdříve jsem vybrané fotografie tiskl na tiskárně. Dokonce jsem si nechal několik snímků vytisknout u Petra Moška, ale výsledek nesplňoval mé představy. Historická dírkovka by měla mít klasický výstup mokrou cestou nebo nějakou historickou technikou. Proto jsem se pokusil výslednou fotografii zhotovit pomocí olejotisku. Tato metoda se nejvíce blíží mé představě o tom, jak by měla vypadat výsledná fotografie z dírkovky. Ještě se chci pokusit o mokrou cestu, ale půjde to asi pouze kopírováním negativu. Zvětšováky na velikost 18 cm je hrozně velký, a to by rodina asi nerozdýchala.

A jak by měl vypadat výsledek z dírky?

Současně jsem tak na tuto otázku odpověděl.

Moje představa se poměrně daří plnit, ale je stále co zdokonalovat, vylepšovat a vymýšlet. Nyní se snažím zamezit kroucení fotografií po olejotisku.

A můj vzor?

Líbí se mi fotografie Josefa Koudelky. Sice nepoužívá dírkovou komoru, ale jeho panoramatické snímky jsou úžasné.

Jan Gottfried

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

První dírkovou komoru jsem si sestavil někdy v roce 2018. Byla vyrobená z plechové krabičky od čaje a byla na velikost planfilmu 9x12. S touto krabičkou jsem udělal ale jen dva snímky a pak jsem měl dlouhou pauzu. Protože mne zaujal panoramatický formát a nechtěl jsem jít do kinofilmu ale alespoň do středoformátu, pořídil jsem si, vzhledem k ceně plnohodnotných panoramatických středoformátů, dírkovou komoru 6x18, kterou mi vytiskli kamarádi na 3D tiskárně. Program pro tisk tohoto fotoaparátu je volně k dispozici na internetu, takže jsem jej využil. Tuto dírkovku mám od léta 2020 a od té doby s ní fotím poměrně hodně a je to jeden z mých nejoblíbenějších fotoaparátů, všude ho s sebou vozím.

Poslední dírkovou komoru jsem si vyrobil na podzim 2021 z plechovky od sušenek. Je na formát 13x18 cm. Udělal jsem ji speciálně pro filmy, které jsi mi věnoval.

Jaká byla cesta k výsledku?

U první dírkovky nebyly výsledky moc dobré, protože jsem ještě nevěděl, jak udělat, proměřit a zkontrolovat správně díрку. To mi vysvětlil až Petr Vernar. Díky jemu za to. Takže jsem časy expozice spíše odhadoval, než správně stanovoval. V tom by ses měl taky nechat poučit, abys nekazil tolik filmů.

U té panoramatické komory už bylo stanovení expozice přesnější a výsledky se mi docela líbí, i když sem tam někde foukne světlo nebo není výsledek úplně ostrý. Nejzajímavější cesta k výsledku byla u dírkovky z plechovky od sušenek. Vzhledem k tomu, že jsem ji zkoušel v práci v kanceláři za ponuré počasí a špatného osvětlení, tak mi vycházely expozice v řádu dnů. U prvního snímku to byly 3 dny a u druhého 4 dny. Navíc u prvního snímku uklízečka pohnula s krabicí (naštěstí ji neotevřela), takže vznikla zajímavá dvojexpozice.

Co se týká těch dvojexpozic, tak to mám hezkou příhodu s mou panoramatiskou dírkovkou z Adršpachu v minulém týdnu: Nejprve jsem exponoval jeden snímek na panoramatiskou dírkovku 6x18cm. Jedna expozice trvala cca 21 minut. Než se to doexponovalo, tak jsem si připravil a naměřil expozici na ten fotoaparát 24x30. Mimochodem, koupil jsem si na něj batoh v army shopu a táhnul jsem ho na zádech do hor. Až skončila první expozice 21 minut na dírkovku, tak se mi líbila ještě jiná kompozice, tak jsem udělal ještě jeden snímek s dobou expozice 21 minut. Až jsem doexponoval, tak jsem si všimnul, že jsem nepřetočil film a udělal jsem omylem dvojexpozici. Na třetí snímek jsem už neměl trpělivost a začínala mi být zima. Tak jsem sbalil dírkovku a vytáhl jsem ten 24x30. No a když jsem si to šteloval, tak se uvolnil šroubek, který drží závlačku, která drží objektiv, no a ten objektiv mi z toho fotoaparátu vypadnul. Byl jsem na kraji mostku a jediné štěstí bylo, že byl čerstvý měkký sníh a objektiv se hezky zapíchnul krytkou dolů do toho sněhu, takže se ani nerozbil, ani neskutálel do potoka.

Jak své obrázky zpracováváš?

Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Je to různé. Vždy film oskenuji do počítače, je to nejrychlejší cesta, jak se podívat na výsledek. Některé snímky jsem zvětšoval, některé 6x18 jen kontaktoval, a dokonce jsem zkoušel kontakty 6x18 na Van Dyke. Každá cesta má svoje kouzlo. Navíc u všech mám vytisknuté náhledy z laserové tiskárny, ale ty nejsou moc kvalitní, zejména tonalitou. Tiskárna nemá takový dynamický rozsah jako film a fotopapír. Používám to spíš jako náhledy.

Zasahuješ nějak do následného procesu zpracování výsledné fotografie?

Většinou nijak extra nezasahuji, když nepočítám řízení kontrastu.

Jak by podle tebe měla fotografie z dírky vypadat?

Měla by být dokonale ostrá a dokonale exponovaná. Protože tomu tak ale není, to je jasné, tak tvrdím, že nemusí být ostrá a dokonalá, protože ji dokonalou neumím vyrobit.

Daří se ti tuto představu naplňovat?

Spíše nedaří, viz odpověď výše. Ale i tak mě práce s dírkovkou činí šťastným, protože jak víš, tak moje krédo je, že nejde nikdy o výsledek, ale jde pouze o samotný proces, stejně jako u ruského lovu. Ovšem pokud se dostaví i výsledek, který se někomu líbí, pak jsem dvojnásobně šťastný.

Jaké fotografie z dírky se ti líbí, popřípadě máš-li nějaký vzor?

Nejvíce se mi líbí, samozřejmě, ty moje. Líbily se mi fotky od Standy Odvářky. On je Guru.

Petr Šulc

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

Fotografii dírkovou komorou jsem propadl kolem let 2008–2009. Neznamená to ale, že se jinému typu fotografie nevěnuji. Naopak. „Dírkovka“ je pro mě po úvodních pokusech a po objevování jejích dalších alternativ únikem od fotografiemi přehlaceného, nejen fotografického, světa.

Jaká byla cesta k výsledku?

Cesta k výsledku nebyla jednoduchá, ale byla o to zajímavější a chytlavější. Popravdě jsem nečekal, že se tímhle způsobem dá vůbec fotografie pořídit. Proto pro mě byly první pokusy klasickou „dírkovkou“ velkým překvapením. Používal jsem cokoli, co šlo světlotěsně uzavřít, propadl jsem závislosti, nakupoval jsem věci podle obalu, ve kterém byly zabalené. Od půdorysně pravoúhlých krabiček jsem později přešel ke kulatým plechovkám, které krásně deformovaly výsledný obraz. To byla ale stále klasická „dírkovka“, později jsem propadl kouzlu „plechovkografie“, jak jsem si techniku pro sebe pojmenoval. Exponoval jsem kolem 4 až 5 týdnů, čímž vznikaly pro mě neuvěřitelné a do té doby neobjevené, fotografie, znázorňující každodenní dráhu slunce. Několik měsíců jsem roznášel plechovky po krajině, abych je po pár týdnech zase hledal. Popravdě, spousta jich byla úmyslně zničených, proto jsem musel hledat místa mimo běžný přístup lidí. Přiděloval jsem plechovky ke sloupům vysokého napětí, po lesích, do ohrady k dobytku a tak různě...

Asi jsem se moc rozepsal. To jen ukazuje, jak mě to tehdy pohltilo

Výsledky mé práce jsem prezentoval na své výstavě ještě v Infocentru v Hradci Králové na Gočárovce v srpnu v roce 2011 s názvem „plechovkografie“. Účastnil jsem se několika kolektivních výstav s kamarády z Polska i Čech, kteří také rádi experimentovali. Např. v Moravské Třebové, nebo v Náchodě, Hradci Králové či Červeném Kostelci.

Jak své obrázky zpracováváš? Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Dírkovky vlastně vždycky skenuji a pro potřeby případné výstavy tisknu – hlavně kvůli formátu. Několikátýdenní „plechovkografie“ se samozřejmě skenem zničí a jinak světu ukázat nejdou, takže také tisk.

Zasahuješ nějak do následného procesu zpracování výsledné fotografie?

Mimo inverze nikdy nepoužívám žádný jiný zásah do obrazu.

Jak by podle tebe měla fotografie z dírky vypadat?

Myslím, že by z ní měl mít autor radost. Myslím, že se ani u fotografie z „dírkovky“, ani u žádné jiné fotografie nedá říct, jak by měla vypadat. Je to věc autora. Když mu udělá radost, je povedená.

Daří se ti tuto představu naplňovat?

Ano, mě strašně těšilo, ať už na výsledné fotografii bylo cokoli, bavil mě ten způsob, proces zachycení obrazu tímto způsobem. A pak to objevování dalších a dalších

zlepšováků, více dírek, změna umístění během expozice a tak dále.

Jaké fotografie z dírky se ti líbí, popřípadě máš-li nějaký vzor?

Líbí se mi obecně tenhle způsob „fotografického blbnutí“. Mým vzorem a zdrojem inspirace v začátcích mé práce byl polský fotograf Michał Malkiewicz z Łodzi. Nyní se touhle dírkovou fotografií zabývá strašně moc lidí. Pravidelně se s „dírkovkou“ setkávám na festivalu Labirynt, kde se každoročně prezentují jeden až dva autoři, většinou z Polska. Jinak je toho plný instagram a všechny ty ostatní „internety“. Doporučuji každému to vyzkoušet.

Díky moc, že jsem se mohl takto „vyzpovídat“, a taky se těším na reakce ostatních.

Přikládám jeden historický snímek.

Petr Ulrich

Konečně se dostávám k tomu, abych Ti alespoň stručně odpověděl na Tvé otázky kolem dírkové komory.

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

Moje fotografování dírkou probíhalo během léta 2021, přesněji asi 2 měsíce. Předtím ani potom jsem díрку nevyužíval.

Jaká byla cesta k výsledku?

Na několika setkání u Honzy Odehnala jsem obdivoval jeho panoramatické fotografie pořízené právě dírkou 6x18. Protože to bylo několikrát, Honza si toho všimnul a svou díрку mi na vyzkoušení půjčil. Nejtěžší na celém procesu tohoto neobvyklého fotografování byl výběr záběru, protože dírka nemá hledáček.

Jak své obrázky zpracováváš? Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Fotografie si zpracovávám sám klasickou cestou negativ – pozitiv. Mám rád to zpomalení v komoře, kdy se všeho mohou dotýkat a vše je skutečné.

Jak by měla fotografie z dírky vypadat?

Na to není jednoznačná odpověď. Podle mého názoru je zajímavá její měkkost, její nedokonalost, která může daleko lépe vyjadřovat určité emoce, než nabroušený digitální „print“. Záleží na námětu, vyladění a samozřejmě záměru. Většinou jsem měl buď trochu jinou představu nebo taky žádnou a šel jsem jen do rizika, do experimentu. Někdy si TO dělalo věci po svém a já byl pak překvapen. Byla to pro mě objevitelská cesta plná dobrodružství a překvapení, většinou příjemných.

Daří se ti tuto představu naplňovat?

Líbí se mi fotografie – a tady je asi jedno, jakou technikou vznikly – které mají co říct. Emoci, sdělení, estetiku... Když pořídím banální záběr dírkou, ani její snové zobrazení fotografii nepomůže.

A vzor?

Je mi blízké Sudkovo snění, Svobodova jednoduchost, Reichovy krajiny, Ptáčkovy parky, ale ani jeden z nich nefotografoval dírkou...
Závěrem bych chtěl dodat, že se k dírcce rozhodně vrátím.

Petr Vernar

Jak dlouho dírkovou komorou fotíš?

Myslím, že zanedlouho to budou tři roky. O dírkovce jsem začal přemýšlet velice brzy potom, co jsem se začal vracet k analogové fotografii, tedy ze začátku jen ve formátu kinofilmu. Neměl jsem ještě fotokomoru a kinofilm se dá celkem úspěšně skenovat.

Jaká byla cesta k výsledku?

Vzal jsem tělo fotoaparátu Alltix, které mělo sice funkční závěrku, ale jenom v módu B, což víceméně vyhovovalo. Místo objektivu jsem si vyrobil adapter pro díрку a bylo to hotovo. Následovalo experimentování s velikostí dírky, až se mi podařilo dojít u kinofilmu k celkem uspokojivým výsledkům.
Kinofilm ale není na dírkovku úplně ideální formát a celkem brzo mne omrzelo. Takže po vybudování fotokomory a práci se středoformátem přišla na řadu i výroba nové dírkovky ve formátu 6x9, a to z nefunkčního měchového fotoaparátu Balda 6x9. Ale spíš než formát 6x9, využívám pro tvorbu kinofilm zavínutý do papíru od svítky, čímž vzniká docela zajímavý širokoúhlý formát. Aby toho nebylo málo, tak jsem nedávno vzal tělo fotoaparátu Agfa click 6x6, místo objektivu vyrobil adapter pro díрку s překlápěcí závěrku a fotím tedy čtverečky a musím říct, to mě zatím baví nejvíc. Jak se říká, čtverec je král formátů.

Jak své obrázky zpracováváš?

Tiskneš nebo děláš klasikou na papír?

Ze začátku jsem při práci s kinofilmem, kdy ještě nebylo kde zvětšovat, skenoval a tisknul. Ale nebylo toho moc. Od doby, kdy mám opět komoru a fotím na svitek nebo širokoúhlý kinofilm, tak všechno zvětšuji. Práce v přítmi červené žárovky má prostě svoje kouzlo.

Zasahuješ nějak do následného procesu zpracování výsledné fotografie?

Dá se říct, že ne. Maximálně zatáhnu rohy pro zdůraznění námětu. Jinak se snažím fotku nechat tak, jak byla exponovaná.

Jak by podle tebe měla fotografie z dírky vypadat?

Na jedné straně je přirozená touha mít fotografii technicky co nejdokonalejší, ale na straně druhé musí být pořád vidět, že to bylo foceně, v uvozovkách, jenom skrz díru v plechu. Ta hranice je hrozně tenká a díky různým světelným podmínkám i značně proměnlivá.

Daří se ti tuto představu naplňovat?

Jak už se dalo vytušit výše, ne úplně. I když se s výrobou dírky moc nepárám a vyrobenou ji mám doslova za pár

minut, tak její optická kresba je často lepší, než bych chtěl. Já to ale nějak neumím odbýt.

Jaké fotografie z dírky se ti líbí, popřípadě máš-li nějaký vzor?

Na té fotce by měla být ta dírková patina. Líbí se mi výrazná přirozená vinětace, kterou dírkovky dělají. Aby z toho byl cítit takový ten návrat ke kořenům, ale přímo vzor nemám.

O černé a bílé

Nedávno jsem v novinách četl článek „V opojení černou a bílou“. Pojednával o využití černobílého obrazu ve filmu, který je dnes postaven především na barevnosti světa. Psalo se zde o některých snímcích, které byly nafilmovány právě v černobílé verzi.

V článku mne zaujala krátká stať, která charakterizuje pohled skrz černou a bílou včetně všech odstínů šedi.

Vyjevená podstata

Aura, která vzniká fyzickou prací světla na citlivém materiálu a je vlastní černobílé fotografii, z níž film při rozpohybování a konstrukci iluze pohybu vychází, je dotvářena jako technický trik, v němž se ztrácí tělesnost. Možnost dotyku tím nemizí, naopak, protože krása černobílosti, s níž se tu cíleně pracuje, je najednou víc krásná, až dokonalá. Podobně místy působí Mank (titul filmu), až příliš dokonalá rekonstrukce světa, do něhož se nemůžeme nikdy vrátit, protože bychom museli rozbít stroje, jimiž překresluje svět.●

Petr Fischer

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2023–2024

VZDĚLÁVACÍ FOTOGRAFICKÝ KURZ

Intenzivní studium fotografie v rozsahu tří výukových bloků, organizované formou dálkového řízeného samostudia. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně, Centru uměleckých aktivit v Hradec Králové. Podmínkou pro uchazeče je:

1. dovršení 18 let při zahájení studia

2. ukončené středoškolské vzdělání (vyučení).

Studium je koncipováno pro vyspělé fotografy, kteří zvládli fotografickou techniku. Při studiu se předkládají kvalitní fotografie v papírové podobě vytištěné na vlastní tiskárně nebo v minilabu. Při obrazovém zpracování výsledných prací se předpokládá znalost práce ve Photo-shopu nebo podobném programu na úpravu fotografií.

ZAHÁJENÍ VÝUKY V ÚNORU 2023

Vedoucí lektor:

doc. MgA. Jaroslav Prokop

Na výuce se budou podílet další pedagogové a profesionální fotografové.

MgA. Adam Kencki

Organizační zajištění:

Jana Neugebauerová

Centrum uměleckých aktivit,

příspěvková organizace

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

RÁMCOVÉ OSNOVY

Úvod

Představení témat všech tří výukových bloků, informace o základních požadavcích na posluchače.

Podmínky pro postup do dalšího výukového bloku.

Fotografie

Podmínky vzniku fotografie.

Jednoduchý úvod do základů technických parametrů: fotoaparát, clona, hloubka ostrosti, objektiv, stativ, filtry, osvětlovací technika.

Zrcadlo, skutečné zobrazení, aranžovaná fotografie, přetvoření skutečnosti.

Fotografie

- popisná; emotivní

- inscenovaná; neinscenovaná

- čistá; manipulovaná (montáž, koláž)

- umělecká; komerční

Výrazové prostředky ve fotografii

Kompozice, tvar, světlo, barva, tonalita, kontrast, rytmus, obrazy v obraze, opakování motivu.

Skladebné prvky ve fotografii

Hledání motivu

Nápad, myšlenka zobrazení.

Makrofotografie; Mikrofotografie; Reprodukce

Fotografické žánry

Dějiny fotografie

Fotografie zátiší

Aranžované objekty, nalezené objekty a seskupení.

Ateliér.

Světlo

Druhy světla, světelné zdroje, odrazné desky, druhy reflektorů, barevná teplota, technika svícení.

Portrét ve fotografii

Základy. Lidská tvář a její řeč, portrét a jeho pojetí, prostředí portrétu a volba kamery osvětlení portrétu.

Barva

Úvod do barvy.

Barva ve fotografii, barevná fotografie.

Reportážní fotografie

Historie, představitelé, hlavní trendy.

Dokumentární fotografie: Historie, představitelé, hlavní trendy.

Krajina

Úvod do problematiky fotografování krajiny, volba stanoviště a času, roční období.

Krajina vnitřní a vnější.

Architektura

Úvod do problematiky fotografování architektury

– historie, slohy.

Perspektiva.

Fotografické přístroje – technika fotografování.

Exteriér, interiér.
Světlo přirozené, světlo umělé, barevné, osvětlování
interiérů.
Korekce.
Volba stanoviště, volba času, roční období.

Reklama
Fotografie v denním tisku, reklamní katalogy, odborné
časopisy, umělecké občasníky, billboardy atp.

Produktová fotografie

Výstava absolventských souborů
Výstavní síň U Přívozu Studijní a vědecké knihovny Hradec
Králové.

V učební osnově nejsou uvedena praktická domácí
cvičení, která jsou součástí výuky.
Cvičení jsou zadávána postupně na jednotlivých setkáních,
průběžně konzultována a hodnocena.

POŽADAVKY K PŘIJÍMACÍM POHOVORŮM

Povinná část:

Ukázka fotografií vlastní tvorby. Předkládá se minimálně
10, maximálně 15 fotografií, velikost minimálně 13 x 18
cm. Ve výběru mohou být i ukázky vybrané z několika
žánrů.

Finanční podmínky:

Náklady spojené s přípravou a zajištěním studia budou
převážně hrazeny z poplatků posluchačů.
Přijetí posluchači uhradí za celé studium účastnický
poplatek ve výši 16 000,- Kč před zahájením studia.
Při odstoupení ze studia se poplatek nevrací.
Poplatek za přijímací pohovory je stanoven na 500,- Kč
a posluchači ho uhradí při přijímacím pohovoru.

Příhlášku zasílejte nejpozději do 30. září 2022 na adresu:

Jana Neugebauerová
HFK
Centrum uměleckých aktivit
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové

Na základě zaslané přihlášky obdržíte pozvánku
k přijímacím pohovorům.

Informace: Jana Neugebauerová
tel.: 495 582 621, 773 133 740
e-mail: foto@cuahk.cz •

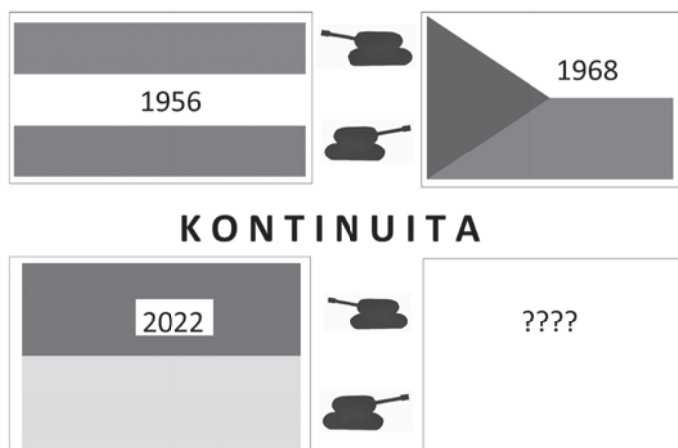
Válka a fotografie – úvaha

Při listování výtisky českými Fotografickými obzory z let
1940–1944 člověka napadne, jestli vůbec byla v té době
nějaká válka. Krajinky s břízkami ve větru, poklidná zátiší,
ženci na louce, nebo rozzářené dětské oči u vánočního
stroměčku. Dnes víme, že opravdu zuřila válka, byla
ničena města, popravováni byli civilisté,
a to i v samotných Čechách.

V souvislosti se současným válečným děním na východ
od nás se mi vybavily zážitky z cesty na chmelovou brigádu
v srpnu 1968. Se spolužáky jsme několikrát hleděli z oken
autobusu do hlavní tanků, které byly rozmístěny na
kontrolních stanovištích podél silnice.

Vytvořil jsem jednoduchou fotomontáž, ač se tímto
žánrem nezabývám. Hned se ale vyrojily pochybnosti.
Má to cenu, když ve sdělovacích prostředcích je možné
vidět záběry in natura? Kam to pošleš? Komu to ukážeš?
Zajímá to někoho? Nepoštveš proti sobě známé, kteří mají
na tuto bezprecedentní situaci jiný názor? Je to vyjádření
postoje a názoru, nebo aktivistický postoj, který je také
pro řadu lidí dráždivý? Na tyto otázky si může odpovědět
každý sám. •

Vladimír Damašek

/ GOTTFRIED_JAN_FOMA_400_INVERZNĚ_29_S_0057_MOSKVA5_SLUNAKOV_TEMPL_ADRSPACH_020_FIN_FRAME/

Inverzní vyvolávání černobílých negativních filmů v Penzionu U Potoka v Teplických skalách

Ano, čtete správně. Nejde o tiskařského šotka. Znáte to. Páteční podvečer, petrolejka mžourá na prohýbající se stůl s pochutinami z kuchyně našich manželek a místního pivovaru. Za oknem padá bílo pro lyžaře, u krbu se ohřívá pes naslouchaje našemu lidovému brainstormingu. Prostě páteční klasika do chvíle, než padl dotaz: „Proč se už nedělá diák ve svitku?“ A ejhle, semínko touhy nového poznání bylo zaseto. Přešlo pár týdnů, semínko klíčilo, až nás donutilo připravit víkendové vyvolávání. Obdaření mnoha informacemi od laskavé a fundované chemičky paní Špačkové z Fomy a po nekonečném bádání ve starých análech jsme se vrhli do procesu. Hlavními aktéry této speciální metody vyvolávání se stali dva bodří a ochotní pánové: ten nejdelší (6,69 ft), jelikož má logicky i nejdelší praxi v překlápění plastimanky, a ten nejchytřejší, páč má zasejc největší zkušenosti s vyvolávacím automatem.

Na čtená přání kolegů temnokomorníků prošla inverzním procesem jak Foma 100, tak i Foma 400. Cílem víkendového tvoření bylo hlavně vyzkoušení diapozitivního vyvolávání, a to výhradně s fomáckou stovkou i čtyřstovkou + „Reverzál set“ + smáčedlo Fotonal, v běžných domácích podmínkách za běžného amatérského laborování a tvoření. Výsledky nás mile překvapily. Oproti klasickému diáku vyšla černá o trochu méně sytější. Kontrast sice také mírně slabší, zato nezvykle prokreslené stíny i světla. Nelze říct, že by se nám výsledek nelíbil. Naopak, svým měkčím tonálním podáním nás příjemně překvapil, a tím se asi nejvíce od klasického diapozitivu liší. Líbivost je věcí vkusu a názoru, takže nemusí vyhovovat každému, ale za perfektní víkend se zajímavou náplní to rozhodně stálo.●

Roman Dula, fotograf a účastník této akce

